

Iskre

2017/2018, številka 2, letnik 50

Vsa dejanja storjena
po svetu,
se začnejo v
domišljiji. ✨ ✨

BARBARA GRIZZUTI HARRISON

Vsak dan je prvi dan: ☀️
vsak dan novo življenje.

DAG HAMMARSKJÖLD

KAZALO

ŠKOFIJC ITER FACIT

Škofijci ponovno v Evropskem parlamentu	4
Ekskurziji na Dunaj in v Budimpešto	6
Duhovni vikend za prvi letnik	7
Europeans for peace	8

LITERARNI ŠKOFIJC

Avantgardni Nesmisel Sklona	9
Moč poguma	10
Hrepenenje	10
Ljubezen?	10
Pomladna	10
Prave besede	11
Portorož, 7. 4. 2018	11
Pomlad bo	12
Vrača se	12
Razlogi	12
Oh in ah in sploh	13
Dunajsko sonce	13
Trst je naš!	14
Haikuji	16
Vrt	17
Kaj je pa tvoja vrtnica?	18
Življenje = tako PAČ je	20

ŠKOFIJC KOMENTIRA

Trojanke	21
Pohujšati na sodoben način	22
Hlapci	23

NARAVOSLOVNI ŠKOFIJC

24

ŠKOFIJC RAZMIŠLJA

Rabindranath Tagore	26
Svet je iz tira: o prekletstvo in sram, da jaz sem rojen, naj ga uravnam	28
Pametni telefoni	29
Ivan Cankar: Hlapci	29

ŠKOFIJC PO LATINSKO

Kaj nam je dala latinščina?	31
Kviz 1	32
Kviz 2	33
Križanka 1	34
Križanka 2	36

NOSTALGIČNI ŠKOFIJC

Poslovilno pismo nekega urednika	38
Naš večer	39
Fototrunki	41

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

ISKRE

Inv. št.
19217

000000 192170

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA

št. 2,

Škofijska gimnazija

Kolofon

IZDAJATELJ

Škofijska gimnazija Vipava

GLAVNA UREDNICA

Tinkara Božič, 3. a

UREDNIŠKI ODBOR

Klara Kavčič, 2. c

Tamara Humar, 2. c

ZVESTI SODELAVCI

Ema Batagelj, 2. c

Aleks Brisa Jogan, 4. b

Karmen Bogataj, 4. a

Maja Bregar, 1. a

Flora Hodak, 2. c

Maja Kobal, 3. a

Neja Peršič, 1. a

Lucija Pišot, 3. a

Neža Rijavec, 3. a

Benjamin Žbogar, 4. c

OBLIKOVANJE

Tinkara Božič, 3. a

Flora Hodak, 2. c

Lucija Pišot, 3. a

Ema Batagelj, 2. c

NASLOVNICA

Flora Hodak, 2. c

MENTORSTVO

Tatjana Božič, prof.

LEKTURA

Tatjana Božič, prof.

Polonca Zupančič, prof.

Aleks Birsa Jogan, 4. b

TISK

Trio d.o.o., Ajdovščina

NAKLADA

100 izvodov

ELEKTRONSKI NASLOV

iskre@sgv.si

Uvodnik

Tako. Pa nam je uspelo. Do konca smo pripeljali še eno šolsko leto, zato si po vseh naporih in izgubljenih živcih (dijaških in profesorskih) zaslužimo miren počitek. Že veste, katero poletno čtivo boste nesli s seboj v visečo mrežo na trati ali na žgoče sonce ob morju? Kdor še nima ideje, naj vzame v roke naše nove *Iskrice*. Še zadnje letos, te, ki so izšle na prvi poletni dan in ponosno nosijo zgodovino vseh dosedanjih petdesetih letnikov. Iskraši vas nismo razočarali; preteklo mesec smo pisali in zbirali prispevke, za kakšnega celo poprosili v razredih, končni produkt našega trdega dela pa držite v rokah.

Naj se najprej dotaknem vsebine vašega »poletnega branja«. Dijaki smo se pridno udeleževali mnogih projektov po Evropi. Tretji letnik si je v sklopu projekta Evrošola prislužil nekajdnevni izlet v Strasbourg, kjer so se dijaki posedli na stole čisto pravih poslancev Evropskega parlamenta. Nekateri škofijci so odpotovali v severnonemški Ibbenbüren, kjer so se družili z nemškimi vrstniki in odkrivali vlogo ljudi s posebnimi potrebami nekoč in danes. Prvi letnik je, kot vsako leto, prvič izkusil duhovni vikend v vasici Klanec pri Kozini, iskraši pa smo si privoščili zaključni izlet v Trst in po zamejski obali. V slogu prejšnjih let so dijaki na ekskurzijah obiskali Vzhodno Slovenijo, Porabje, Budimpešto, Dunaj in Rim.

Poskrbeli smo tudi za tiste, ki želite več izvirne dijaške literature – postregli smo z raznovrstnimi prispevki, tako s poezijo kot prozo. Dijaki smo se izkazali na 18. srednješolskem natečaju za najboljši haiku, objavili so kar 31 naših haikujev, izmed katerih sta bila dva nagrajena. Objavljamo tudi nekaj odgovorov na vprašanje »Kaj je bila pa tvoja vrtnica v tem šolskem letu?« – temi, o kateri naj bi se izrekli vsi, smo namenili dve strani.

Ker vemo, da se nekateri zelo zanimajo za antiko, latinščino in filozofijo ..., nismo pozabili na vas – uredili smo dve novi rubriki s komentarji predstav, ki smo si ji ogledali, latinisti pa so z nami delili modrosti, ki jih je naučila mati jezikov; za zabavo in sprostitev so izdelali dva kviza in dve križanki.

V počastitev 50. letnika Isker, smo iskraši s pomočjo mentoric organizirali Naš večer, nanj povabili nekatere bivše ustvarjalce glasila in z nostalgijo obujali (oziroma poslušali) spomine.

Da ne bom predolga, dodajam le še to: Iskre so šolski list z bogato zgodovino in mnogimi prigodami. Ponosna, da sem lahko del mozaika in utripa, ki ga na svoj način oblikuje vsak uredniški odbor, se zahvaljujem čisto vsakemu izmed vas, ki je v (sedaj že skoraj preteklem) šolskem letu kakorkoli prispeval k ustvarjanju Isker. Hvala za vsako pesem, esej, haiku, fotografijo ... Hvaležna sem tudi za vsak nasvet in za zaupanje, ki sem ga bila deležna. Vesela sem, da so Iskre glasilo, ki ima tako zagnane urednike, zato ne dvomim, da so bo njegova tradicija nadaljevala. Kot letos že večkrat rečeno: Še na mnoga leta, Iskre!

Naj se iskri!

Tinkara Božič, glavna urednica

SEMENISKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

ŠKOFIJCI PONOVO AKTIVNI V EVROPSKEM PARLAMENTU

Dijaki tretjega letnika, ki smo sodelovali v projektu Evrošola, smo dobili enkratno priložnost sodelovanja v Evropskem parlamentu v Strasbourgu.

V začetku letošnjega šolskega leta se je skupina 24 dijakov pod mentorstvom profesorice Nataše Sever odločila za sodelovanje na tekmovanju Evrošola. Namen tekmovanja je približati dijakom delovanje, sestavo in vrednote Evropske unije. Glavna nagrada je izlet v Strasbourg, natančneje v Evropski parlament. Posneti smo morali filmček na temo *enotni digitalni trg* in vanj vključiti vrednote Evropske unije. Na srečanju v Ljubljani, na katerem sta nas čakala kviz in tekmovanje, smo pokazali svoje poznavanje Evropske unije in z veliko truda in sreče nam je uspelo.

Prvi dan v Strasbourgu smo izkoristili za ogled mesta, naslednji dan pa nas je čakal obisk parlamenta. V četrtek, 12. aprila, smo se odpravili izpred hotela polni pričakovanj in neučakanosti. Dan se je začel z uradnimi pozdravi in predstavitvijo vseh 23 sodelujočih šol iz različnih držav Evropske unije. Glavni dogodek se je odvil po kosilu, šlo je za simulacijo poteka odločanja v Evropskem parlamentu. Najprej smo se glede na temo pogovora razdelili v 6 skupin, izbirali smo med naslednjimi temami: prihodnost EU, okoljski problemi, migracija in integracija, zaposlovanje mladih, varnost in človekove pravice ter kulturna dediščina EU. Naša naloga je bila, da v skupini poiščemo nekaj rešitev za dani problem. Nato smo izbrali dva govornika, ki sta pred vsemi predstavila poročilo vsake skupine in odgovorila na morebitna vprašanja. Po obravnavi vsakega izmed šestih poročil smo glasovali o tem, ali se strinjamo z danimi rešitvami ali ne. Imeli smo priložnost, da doživimo, kako potekata poslančev dan in odločanje v parlamentu. Spoznali smo, da se naša mnenja razlikujejo in da jih moramo uskladiti, tako da bodo večini ustrezala, kar pa ni vedno najlažje. Prav tako smo imeli priložnost spoznati mlade iz 22 drugih držav, se seznaniti z njihovo kulturo in z njimi deliti svoje mnenje.

Hvaležna sem za to enkratno izkušnjo, saj dvomim, da bom še kdaj lahko sedela v Evropskem parlamentu v Strasbourgu in z ostalimi odločala o perečih vprašanjih Evropske unije.

Še nekaj dijaških vtisov:

"Že kmalu po začetku leta nam je profesorica nemščine, prof. Sever, ponudila sodelovanje v projektu Evrošola. Nekateri smo se tekmovanja in izdelave filmčka lotili precej resno, saj nas je motivirala misel na nagrado – izlet v Strasbourg in sodelovanje v Evropskem parlamentu. Z malo sreče in nekoliko več truda smo se uvrstili v program. Na izletu smo se imeli več kot lepo, zato te bogate izkušnje gotovo ne bomo pozabili. Ko smo si Strasbourg ogledali z ladjico in se sprehodili po središču, smo se utrujeni vrnili v hotel, da bi se spočili in se pripravili na naslednji dan, ki smo ga preživeli v parlamentu. Ta že na zunaj izgleda mogočen, notranjost pa obljublja še več. Kulture, ki smo jih srečali, ljudje, ki smo jih spoznali ... Z mladimi Evropejci smo razpravljali o težavah in tudi o prednostih Evropske unije in se, skratka, "šli" prave poslance. Ko smo se zadnji dan vračali domov, smo se ustavili še v prelepem Münchnu. Izlet mi bo gotovo ostal v lepem spominu, saj sem se veliko naučila o delovanju EU in delu poslancev."

Nika Pregelj, 3. c

"Projekt Evrošola je za dijake odlična priložnost, da se za en dan preizkusijo v vlogi poslanca in iz Strasbourga odidejo z novimi izkušnjami. Šele ko prideš v parlament, se povsem zaveš, koliko truda je potrebnega, da uskladiš poglede vseh sodelujočih in koliko šele, da se predlog nato tudi sprejme."

Eva Brumat, 3. c

"Strasbourg ..., zanimiva izkušnja, ki odpre množico novih vprašanj in idej. Šele ko se vključiš v projekt, spoznaš, da je težje usklajevati stališča z drugimi in da je za to potrebno obilo potrpežljivosti. Priložnost, ki se lahko zgodi le enkrat v življenju."

Manca Furlan, 3. c

"Če odštejem dolgo, neprijetno vožnjo, mi je bilo na delovnem izletu v Strasbourgu zelo lepo, sploh prvi dan, ko smo z ladjico šli na ogled evropske prestolnice. Sodelovanje v parlamentu je bila vznemirljiva izkušnja, saj sem spoznala vrstnike iz tujih držav, s katerimi smo si podobni in hkrati različni. Všeč mi je bil tudi samostojen ogled Münchna (med katerim smo se skoraj izgubili)."

Klara Stubelj, 3. c

"Ko sem po 13-urni vožnji (oziroma sedemurnem iskanju udobnega položaja in nato šesturnem smejanju, petju in pogovarjanju) izstopila z avtobusa, sem uzrla park v tako težko pričakovanem Strasbourgu. Pomislila sem: "Končno smo tu". Mesto se mi je že na prvi vtis zdelo mirno in čisto, a niti najmanj rutinizirano. Pogledala sem naokoli in poleg turistov videla še zaposlene in hiteče domačine, ki mesto verjetno doživljajo kot samoumevno, kakor mi to počnejo doma. Pa ga ne bi smeli! Polno je prekrasnih hišk, ljubkih kavarnic, različnih ljudi in zabavnih atrakcij. Naslednji dan sem v stavbo Evropskega parlamenta vstopila navdušena, polna pričakovanj in hvaležna, da se bom en dan počutila kot prava evropska poslanka. Ko sem sedela na stolu v glavni dvorani, v kateri potekajo plenarna zasedanja, in zrla v središče, ki ga zasedajo govorniški pult in mesta za najpomembnejše predstavnike EU, sem razmišljala, kako v tej dvorani poteka običajen dan. Za nas so se uslužbenci Parlamenta potrudili, da je dan potekal gladko, da smo imeli časovno omejene razprave in da smo obravnavali »lažje« teme. Lahko rečem, da je bilo glasovati na način, kot to počnejo poslanci EU, precej zabavno. Z večjim izzivom smo se spopadali, ko smo v skupini približno 90 dijakov iz 23 različnih držav članic Evropske unije iskali odgovore na pereča vprašanja, ki pestijo državljane evropske družine, pa vendar sem, kot že večkrat rečeno, za to izkušnjo neizmerno hvaležna. Postati poslanka EU sicer ni moj življenjski cilj, je pa ta četrtek gotovo eden izmed najbolj zanimivih in nepozabnih četrtkov v mojem življenju."

Tinkara Božič, 3. a

"Imela sem izjemno priložnost, da sem lahko obiskala Evropski parlament in se preizkusila v vlogi evropskega poslanca. Ta dan je bil zelo zanimiv in nepozaben. Po prihodu v parlament smo se zbrali v glavni dvorani in poslušali predstavitev predstavnikov sodelujočih skupin iz članic EU. Preizkusili smo se v glasovanju in dobili priložnost, da zastavimo vprašanja podpredsednici Evropskega parlamenta Heidi Hautala. Po kosilu smo se razvrstili v delovne skupine oziroma komiteje, v katerih smo se posebej osredotočili na pereče evropske teme: zaposlovanje mladih, varstvo okolja, človekove pravice in varnost, imigracija in integracija ter kulturna dediščina. V delovnih skupinah smo поблиžje spoznali vrstnike iz ostalih držav članic EU in izmenjali mnenja. Nato so nam v glavni dvorani EP predstavniki vseh delovnih skupin predstavili svoje delo in rešitve. Lahko smo tudi postavljali vprašanja in komentirali, zato so se razvnele prav zanimive in razburljive razprave, saj je lahko vsak izrazil svoje mnenje. To mi je res odprlo oči in dokazalo, kako smo mladi različni, kako različne so naše izkušnje in pogledi na trenutno dogajanje ter na svet na sploh. Zdi se mi, da mladi premalo vemo o EU in o njeni koristnosti. Zavedamo se le slabih stvari, o katerih nas obveščajo mediji, ne zavedamo pa se nekaterih prednosti, ki bi jih morali izkoristiti. Izkušnja je bila res neprecenljiva, zato bi vsakomur predlagala ta ali podoben projekt. Ta dan sem večkrat slišala stavek: "We are the future" ("Mi smo prihodnost"), kar se nanaša na mlade. Naš glas šteje, saj se tiče naše prihodnosti, pa če to hočemo ali ne."

Lucija Pišot, 3.a

Za konec pa še vtis Neže Rijavec, 3. a:

Strasbourg, 11. 4. 2018

V sebi čutim prijetno vzhičenost, prepleteno z nedosegljivim hrepenenjem na eni in srečo na drugi strani. In mir ob zvoku kvarteta, prepletenega s smehom množice, ob pogledu na umetnico, ki si s hrbtno stranjo roke briše pot s čela, prodajalko, ki svoj »bonjour« pospremi z nasmehom, in razglednico, ki sem jo izbrala, da me bo spominjala na ta kraj. Zato je Place Benjamin Zix zame najlepši del Strasbourga. Tako mesta kot izkušnje.

EKSKURZIJI NA DUNAJ IN V BUDIMPEŠTO 2018

BUDIMPEŠTA

»Ekskurzija mi bo ostala v spominu kot nekaj najlepšega, kar sem doživela v 1. letniku. Všeč so mi bili druženje, petje ob spremljavi kitare, igranje »morilca« na avtobusu, obisk Budimpešte in prosti čas v Mariboru in na Ptujju.«

»Moj najljubši del ekskurzije je bil malo daljši sprehod po Budimpešti. Skupaj smo si ogledali nekaj cerkev, se pred njimi fotografirali in šli na kosilo v samopostrežno restavracijo. Ogledali smo si veliko spomenikov, med njimi spomenik, posvečen začetnikom madžarskega naroda. Čeprav je ogled mesta trajal le en dan, smo dodobra spoznali madžarsko kulturo in vse spretnosti, ki jih premorejo. Želim si, da bi ekskurzija trajala malo dlje, ampak vemo, da je vsega lepega enkrat konec (naprimer šolskega leta).«

»Ekskurzija je zelo zabavna, a hkrati naporna izkušnja. Moja prva srednješolska ekskurzija mi bo ostala v lepem spominu. Najbolj si bom zapomnila izlet v Budimpešto, ko se je vsa »klapa« zelo zabavala. Ustvarili smo mnogo skupnih fotografij, se veliko družili in se še bolj povezali. Zanimivo je bilo tudi, ko smo na trgu plesali *makareno*. Ob petju, plesu in ogledovanju znamenitosti smo se imeli zelo lepo, še dodatno pa so nam izlet polepšali prijateljski odnosi.«

DUNAJ

»Zanimivo je bilo, ko sem v parku opazovala ljudi in sem v trenutku ločila med tistimi, ki živijo na Dunaju vse življenje (vedno se jim je kam mudilo, bili so močno skoncentrirani ...) in tistimi, ki so se tja preselili iz tujih držav. (Veselo so kolesarili in se pogovarjali, v miru pili kavo in poležavali na odejah.) Lepo mi je bilo tudi, da smo, ko smo obiskali Prater, najprej mislili, da bomo hodile okrog same, potem pa so se nam pridružili še fantje in skupaj smo uživali, kakor same ne bi mogle.« – Vanessa Šuligoj

»Park. Sedenje v travi z bosimi nogami in vetrom v laseh, naše misli na "off" v mestnem vrvežu. Utrip mesta.« – Nika Bovcon

»Najbolj se me je dotaknil tisti mogočni trenutek po večurnem čakanju na začetek koncerta Dunajskih filharmonikov, ko je zrak med utrujenimi gledalci nenadoma napolnila Rossinijeva »pokončna« simfonija konjenice v vojnem napadu, William Tell.« – Gašper Štimec

»Najbolj mi je v spominu ostal koncert Dunajskih filharmonikov v Schönbrunnu. To je bilo edinstveno doživetje z odlično glasbo na krasnem prizorišču pod čudovitim poletnim nočnim nebom.« – David Škrli

DUHOVNI VIKEND PRVI LETNIK

Prvi letnik se je, kot vsako leto, odpravil na duhovni vikend v vas Klanec pri Kozini. Toda za nas je bilo to prvič! Odločili so se, da bodo z nami delili misli in nekaj fotografij.

Na duhovnem vikendu smo zelo uživali, saj smo s seboj prinesli veliko smeha, sonca, radosti in veselja. Skupaj smo se veliko naučili o prijateljstvu in dobrih medsebojnih odnosih. Povezala nas je tudi glasba, saj smo veliko prepevali. Razred se je še bolj povezal, še bolj smo se spoznali in skupaj spletli čudovito mavrico prijateljskih vezi.

1. a

Kot prvi izmed treh oddelkov prvega letnika smo se odpravili na duhovni vikend. Smeh, veselje in glasba so napolnili dom, spremljali pa so nas tudi na vsakem koraku. Dodatno navdušenje je s seboj prinesel tudi zapadli sneg. Duhovni vikend nam bo ostal v lepem spominu. Skupaj smo preživeli nekaj nepozabnih dni, izvirnih budnic, predvsem pa smo se kot razred bolj povezali.

1. c(ari)

EUROPEANS FOR PEACE – IZMENJAVA S SEVERNO NEMČIJO

V tem šolskem letu je v okviru večletnega projekta *Europeans for peace* potekala izmenjava med dijaki Škofijske gimnazije Vipava in poklicne šole v Ibbenbürenu v severni Nemčiji. Prvi del izmenjave je bil izveden jeseni, drugi del, torej odhod naših dijakov na področje Severnega Porenja, pa je potekal od 18. do 24. marca letos.

Po nepredvidenem zapletu, ko je bil zaradi vremenskih razmer odpovedan let do Münstra in smo v poznih večernih urah preko ovinka čez Düsseldorf naposled le prispeli do cilja, je sledil zanimiv teden. Dijaki so v tem času odkrivali znamenitosti bližnjih krajev, vadili svoje znanje nemščine, poglobljali prijateljske vezi, predvsem pa so se temeljito seznanili s časom nacizma v Nemčiji in spoznali, kakšno je bilo takrat življenje ljudi s posebnimi potrebami. Tema letošnje izmenjave je imela namreč naslov *People with disabilities – »Do not disable us!«*: poudarek je bil na raziskovanju položaja in usode ljudi s posebnimi potrebami nekoč in danes.

Na prvi dan izmenjave so tako dijaki obiskali Ledder Werkstatt, delavnico v predelu Ibbenbürena, ki ljudem s posebnimi potrebami nudi delo v skladu z njihovimi zmožnostmi in jim s tem omogoča določeno mero samostojnosti. Njihov izdelek – pripomoček za netenje ognja, ki so ga podarili tudi nam, poznajo že skorajda po celotni Nemčiji, med drugimi pa izdelujejo tudi manjše kuhinjske in kopalniške elemente. Naš obisk je bil poseben tudi zato, ker se je vodstvo odločilo, da iz uvidevnosti do zaposlenih ljudi s posebnimi potrebami teh ne bodo več izpostavljali javnosti.

Naslednji dan je vse ganila pretresljiva pripoved Ingrid von Oelhafen, ki je spregovorila o iskanju svoje identitete in korenin, ki segajo prav na področje Slovenije. Ingrid von Oelhafen, ki danes živi v Osnabrücku, se je namreč rodila kot Erika Matko v Rogaški Slatini, a so jo še kot dojenčka nacisti med drugo svetovno vojno ugrabili in odpeljali v Nemčijo. Takih ugrabitev otrok je bilo precej, izvajali pa so jih tudi po drugih deželah, npr. na Norveškem, Poljskem, Češko-slovaškem in v Ukrajini, pod okriljem programa Lebensborn, ki ga je organiziral Heinrich Himmler z namenom, da bi po padcu nemške rodnosti po prvi svetovni vojni in tudi pozneje zagotovili dovolj prirastka arijske rase. Ingrid je tako večino svojega otroštva preživela v otroških domovih, nato pa jo je posvojila premožna aristokratska družina, a je njeno pravo ime na dokumentih ostalo nespremenjeno. To jo je kasneje spodbudilo k iskanju svojega porekla, ki je bilo sprva neuspešno, sčasoma pa se je le uspela dokopati do resnice o svoji identiteti – za ime svojih bioloških staršev je tako izvedela šele, ko je bila sama stara 59 let, starša, starejši brat in sestra pa so bili že vsi pokojni. Svojo pot iskanja korenin je popisala v knjigi, ki je na voljo v več jezikih (pri čemer do sedaj presenetljivo še ni bila prevedena v nemščino), v slovenskem prevodu pa nosi naslov *Hitlerjevi pozabljeni otroci: moje življenje v Lebensbornu*.

Naslednja dva dneva izmenjave sta bila namenjena spoznavanju dveh sosednjih mest, Münstra in Osnabrücka: v prvem smo si tako najprej ogledali Villo ten Hompel, kjer je v času nacizma delovala tajna policija, sedaj pa je stavba urejena v muzej. Popoldan smo pod vodstvom zelo razgledanega vodnika spoznavali zgodovino starega mestnega jedra, ki je bilo med vojno skorajda v celoti uničeno, a so ga nato obnovili in pri tem ohranili prejšnjo podobo. Med drugimi smo videli cerkev, v kateri je imel škof Clemens August von Galen med vojno serijo odmevnih pridig, v katerih je javno napadal nacistično ideologijo, še zlasti pa je obsojal evgeniko, zapiranje katoliških ustanov in koncentracijska taborišča. V Osnabrücku smo si naslednji dan ogledali urad in zapor Gestapokeller, kamor so v majhne celice zapirali vse, ki so bili nacistični oblasti sumljivi, nato pa še Augustakeller. Tja so nacisti vodili moške prisilne delavce, ki niso ubogali ukazov, jih pustili tudi po več tednov in jih nato v zelo slabem stanju pripeljali nazaj na taborišče. Poseben poudarek je bil namenjen obravnavi umsko in telesno prizadetih oseb, ki so pri nacistih poleg Judov, Romov, homoseksualcev in drugih »manjvrednih« in s tem nezaželenih skupin zelo hitro postale tarče preganjanja in zatiranja: na njih so opravljali boleče poskuse, prisilno so jih sterilizirali ali pa jih enostavno pobili v okviru programa Evtanazija. Pri tem so jih najpogosteje zaplinili, jim vbrizgali smrtonosna zdravila ali pa so postopno zmanjševali obroke hrane in jih tako izstradali do smrti.

Da bi se dijaki lažje živeli v vsakodnevne tegobe, s katerimi so se in se še dandanes srečujejo posamezniki s posebnimi potrebami, je bil v petek organiziran orientacijski sprehod po mestu. Nekaterim so zavezali oči, druge posadili na invalidski voziček, oboji pa so se morali v vlogi slepih oziroma hromih kar najbolje znajti po mestu. Popoldan je bil namenjen sproščenemu druženju in še zadnjim obiskom sosednjih mest, naslednjega dne pa smo se obogatili z novimi izkušnjami vrnil domov – tokrat brez presenečenj na letališču.

Polonca Zupančič, prof.

»Nekateri izmed nas smo z letalom leteli prvič in si ne bi želeli imeti že prvič neprijetnih izkušenj, a žal stvari niso šle tako po maslu. Že ko smo prispeli v München, je bilo mesto pokrito s snegom, nebo pa je bilo oblačno. Imeli smo povezovalni let in smo hiteli iz enega prehoda v drug sektor s podzemnim vlakom, letališče je namreč zelo veliko in je 50 minut postanka zelo malo. Ko smo končno le prispeli do vhoda na letalo, pa tam ni bilo nikogar, ki bi pomagal k vkrcavanju na letalo. Profesor je kar naenkrat prebledel, a nam nadvse mirno sporočil, da so leti po vsej Nemčiji do nadaljnjega odpovedani. In tako smo ostali na letališču ujeti za več kot 8 ur. Na srečo so se stvari razpletle nam v prid in smo, sicer pozno zvečer, vseeno prispeli na cilj našega potovanja. /.../

Na izmenjavi so v dopoldanskem času potekale različne predstavitve. Ko se je prva predstavitev zaključila, smo Slovenci, navdušeni nad predstavitvijo, začeli na ves glas ploskati. Kar naenkrat so se nam Nemci začeli smejati, mi pa smo se spogledovali in spraševali, čemu smeh. Kaj kmalu smo ugotovili, da dijaki na nemških šolah namesto ploskanja trkajo po mizah. Temu se je bilo zelo težko privaditi, a smo na koncu tedna že uspeli osvojiti navado.

- Klara Kavčič, 2. c

Avantgardni Nesmisel Sklona

Paranoja koraka.
 Pozna ga lutka vsaka.
 Mrtev pogled.
 Ostala je le sled.

Sonce ne sledi mi.
 Sonca sledim rimi.
 Roke so tresoče.
 Srce nemočno joče.

Narcisu Eho uteha.
 Ganimed je Zevsu streha.
 Krog življenja usodi
 vsepovsodi blodi.

Evforija boleča,
 sveča sveči sveča.
 Svetlobo razsvetljuje.
 Senca senci senco kuje.

Brezvezju veznik.
 Pisec piscu je brezveznik.
 Pasica brez slik.
 Življenje mi je le umik.

Ekloga brez pastirja.
 Življenje smrti čas umerja.
 Globina površinska.
 Suknje barva je globinska.

Duša duši usodo
 izliva v posodo.
 Nesmisel krivdi krivdo izmija.
 Življenje življenju ...

... poezija.

Klara Kavčič, 2. c

foto: Nik Vidmar, 3. b

MOČ POGUMA

Nepozabna izkušnja. Biti na dobrodelnem koncertu s krasnimi osebami in poslušati občudovanja vredne ljudi. Čeprav sem vedela, da že sama imena Gal in Severa Gjurin ter Tinkara Kovač obetajo tisti blažen občutek trenutka, ko ti – fizikalno gledano – vibracije, ki jih slišiš, zelo ustrezajo in se ti začne krčiti trebuh in srce začne hitreje biti ...; trenutka, ki ga prinese samo resnično dobra glasba, nisem vedela, da se me bo držal še naslednji dan. Še vedno sem vzneta zaradi vzdušja, ki se je ustvarilo z improvizacijo in vpletanjem zgodb med izvajanjem glasbe. Pia Zemljič (sicer za drugo področje umetnosti) čudovito ubesedi moje misli: "V procesu vaj na odru um ne sme bdeti nad mano, ker si sicer ne dovoliš napak, morebitnih blamaž: s tem, jasno, onemogočiš kakršnekoli presežke in lahko samo plavaš v korektnem povprečju." Res je: čeprav glasbeniki na trenutke niso zveneli korektno, je prav njihova improvizacija ustvarila ostale trenutke popolnosti, bi lahko rekli. In čutilo se je, da ljubijo – glasbo in življenje oziroma glasbo, ki je njihovo življenje. Želim si, da bi tak pogum zavel med ljudmi, da bi presegli sami sebe. Vsak s svojim področjem lahko skupaj ustvarimo nadrealno srečo. Vprašanje je, ali si upamo. Težko se je odpreti, ker se bojimo napak, ampak, kdor se ne, nikoli ne bo vedel, kaj je življenjska lepota, kaj pomeni resnično obstajati. In jaz nočem biti taka. Pa tudi ne bom, saj je vse v mojih rokah.

HREPENENJE

Neskončno hrepenenje,

to je moje življenje.

Zanj diham, jem,

zaradi njega spim.

Bo kdaj doseženo?

Ne.

To je bistvo hrepenenja –

da ni doseženo.

Saj ne bi obstajalo,

če bi ga ujela.

Preostane mi le tek.

Neskončen tek na dolge proge.

Ne morem.

Ne morem.

Moram?

LJUBEZEN? (Luciji)

Vidim jo v polju, polnem rož, ki jim pravim po soncu.

Vidim jo v neomajnosti kanjinega leta.

Vidim jo v njegovih očeh.

Vidim jo in čutim.

Srce pa hrepeni po gledališču, glasbi, objemu. Objemu.

In potem mi pove, da me ima rada.

Je moj cilj že dosežen? Ljubiti in biti ljubljena.

POMLADNA

Razganja me.
 Od pomladi, od strasti.
 Kot čebelino hrepenenje po cvetnem prahu
 raste moje hrepenenje po tebi.
 Po Naju.
 Daj, pridi, objemi me,
 kot objame veter cvetočo bezgo.
 Poljubi me,
 kot se nežno dotikajo žareči cvetovi forzicije.
 Naj naju zalije ta aprilski dež,
 a ne zbeži pod streho,
 le podaj mi roko,
 da bova skupaj plesala
 pod najinim dežnikom.
 Da bom tam samo zate
 in bova Midva.
 In bova kot valovi na Havajih –
 popolnoma uglašena
 z nežno melodijo bistva življenja.
 V trenutku presežne sreče.
 In bo ta pomlad najina.

PRAVE BESEDE (Juretu)

Ko se peščeni grad v meni podira,
 ko sem si sama s seboj najbolj tuja,
 ko želi solza namočiti lice,
 ko bi najraje le stekla proč,
 ko je vseeno, če letim ali gnijem,
 ko si samo želim ne biti tu,

zazrem se navzgor, v tvoje oči.

– Si v redu? – me vprašaš.

In daš točno tisto, kar ves čas potrebujem

– znova in znova –

prave besede.

Portorož, 7. 4. 2018

Vožnja do Portoroža je bila polna pričakovanja, ki je začelo na naša srca pritiskati še močnejše ob prvem pogledu na morje, ko je vsem zastal dih. Krasen dan je bil – sončen! Kako sem se dobro počutila. Urejena – v hlačah na črto, suknjiču, z uhani in petami – sem odrinila steklena vrata in se prelila v finega gosta maturantskega plesa generacije 2017/2018. Najprej smo popili kozarček šampanjca (ali dva), poklepetali z našo maturantko in njenim soplesalcem, skočili na WC, naredili fotografijo ob sončnem zahodu in potem šli k mizam, prekritim s slavnostnimi belimi prtji, kjer so me natakariji spraševali: »Vam natočim, gospodična?« in sem jim odgovarjala: »Da, malvazi jo prosim.« Lušno je bilo! Da ne omenim (najbrž) res dobre torte, ki so jo – kako sem jezna – odnesli, preden sem jo lahko pojedla. Kako naj ne bi šla plesat, če pa so predvajali »najino pesem«? Konec koncev je ona razlog, da mi je bil ta večer sploh dan. Lahko sem izkoristila plesišče, vzdušje in najin čas, da sem ponovno začutila to mladostno energijo, ki si jo deliva. Kljub temu, da mi je šla na živce, ker ni že (majkemi) nekaj tednov pospravila tistih oblek iz »škafa« na sredini sobe! V idealnem svetu bi ji v trenutku pod žarometi pogledala globoko v oči in ji rekla: »Rada te imam!«, v najinem pa je bil nasmeh dovolj.

POMLAD BO

V temi,
ko ne veš,
ne kod
ne kam,
ko senca je nemi dotik
in ko plamen izliral bo sten.

V temi,
ko nočeš zapreti srca
in ne zapustiti imena.

V noči,
ko zvezde so plašč –
na Zemlji galaksija plamteča,
nad nebom mogoče že prah.

V noči,
ko silni poljub
ni ne radost
in ne bolečina,
le tiha sivina,
ki sede
in čaka.

In čaka na novo pomlad,
ki mogoče le noč jo prekriva,
mogoče ogroža jo zima.

In čaka
in bo,
ker kdo bo,
če ne bo.

Aleks Birska Jogan, 4. b

VRAČA SE

V medle stihke tkeš svoj nekoč.

Obujaš ga –
rezek preblisk se utrže
in se kopiči v hipu obstoja,
vrtinči te in te odnaša
iz hrepeneti v hlepeti,
od bežati do begati.

Zunaj nekje te proslavlja,
ker si bogvekaj iznašel ali povedal
in ker si "nekam prišel".

Globoko v očeh pa zato, ker te je manj kot takrat,
ko so te manj poznali
in bolj pozabljali.

Benjamin Žbogar, 4. c

RAZLOGI

Tiho stopal je proti vratom,
šel je, ne da bi kaj rekel,
čakala sem, da napolnila
oko mi bo solza mila.

Nihče ne ve, ne kod je, kam je šel,
vse in ničesar ni imel.
Žrtev lastne sence, lastne nemoči,
kaj človek sploh lahko stori?
Je usoda tista, ki prepleta
grobe in najslabše konce z zgodbami,
kadar zasije nam svetleče sonce?

Le kdo ve, kdo je, kdo bo postal,
čas bo sodil, konec dal.

Le nekaj vem, in to drži,
pomagajo nam le »pesti«.
Vztrajnost, vera in odločnost
svetla pot so nam v bodočnost.

Ema Batagelj, 2. c

OH IN AH IN SPLOH

Mojster notranjih monologov in t. i. tokov zavesti, James Joyce, me je navdahn timer, da se v pisanju te težko berljive pripovedi preizkusim tudi sama. Za vse tiste, ki niste pred kratkim odpisali mature: notranji monolog je zvrst pisanja, ki skuša prikazati tok človekove zavesti. Bralec vstopi v zavest književne osebe in gleda na dogajanje skozi njene oči, sledi njeni subjektivni miselni logiki, zaznava čutne vtise in spremlja asociacije in druge vzgibe njene podzavesti. Ker seveda Joycu ne sežem niti do gležnjev, je moj notranji monolog precej neurejen, zmeden in ne preveč vzoren. A nekje moramo začeti, mar ne? Bistvo pisanja takega sestavka je v ohranjanju njegove pristnosti – to torej pomeni, da sem se morala zelo potruditi, da nisem spreminjala poteka svojih misli in sem zgolj zapisovala vse, kar mi je šinilo v glavo.

Da malce pojasnim. Tale notranji monolog sem zapisala nek večer, tik preden sem zaspala (da bi bile misli čim bolj pristne), nastal je dan pred zadnjim testom iz geografije v življenju, bilo je proti koncu meseca maja ... No, ostalo pa lahko preberete kar sami :).

latifundije in minifundije keto enol tautomerija zakaj vedno razmišljam o tej besedi kadar ni treba sploh je ne rabim znati joj kdaj bo že konec zakaj je grčija manj razvita kot sever italije kje je ciper kako naj vem kaj je sploh balkan še dobro da znam latinščino litorizacija litus litoris neutrum vsaj kdaj mi pride prav joj zakaj sem tukaj za zvezki lahko bi bila zunaj in plezala po češnji in tekla v hrib tisti zelen tam tik pred gozdom tako kot vsako poletje in bi se ulegla v travo in zaprla oči in ne bi me zeblo ker je že precej toplo joj upam da ne bo dežja jutri napoved ni lepa zakaj sploh pada dež klimavandel najbrž ampak je maj jaz hočem poletje vem da mi bo takrat toplo ampak ne morem si pomagati vseč mi je vročina in raje potpim kot pa nevihte in točo in mraz toča je včeraj padala kako se reče če pada toča točariti najbrž ne si bom pa sama izmislila izraz saj to lahko na fran pika si in potem bom imela svojo besedo in bom oh in ah in sploh

Tinkara Božič, 3. a

DUNAJSKO SONCE

Sončni žarki me nežno božajo. Podpihujejo tleče sanje v srcu. Vsak atom, vsaka celica, vsako vlakno v meni je prežeto s toploto. Čutim kapljico slanega potu, ki vijuga po koži, se meša s sončno kremo in nazadnje izgine med tkanino. Zemlja pod menoj je vlažna še od jutranjega dežja. V trebuh me žgečkajo travne bilke, zapestja pa me bolijo od nešteti poskusov, da bi naredila kolo. Tiha melodija prihaja iz telefona in poslušam mrmrajoč pogovor, a ne razumem besed. Kljub slepečemu soncu odprem oči. S pogledom ošvrknem pozabljeni fotoaparata in skoraj prazen paket piškotov. Pogledam uro na dlani. Kazalca tečeta počasi in se lovita. Zazrem se v nebo, v oblake in imam popolnoma prazne misli. Srce mi prekipeva od ukradene umetnosti, grenkobe odhajanja in smrti, strahu pred višino, neprijetnih trenutkov in objemov. In ljubezni. Ljubezni do njih, do umetnosti, do narave, do neutrudnega življenjskega ritma, energije in nazadnje do mene. Ker sem tu, v tem trenutku in živim. Preprosto živim in obstajam. Ena izmed milijonov duš.

Lucija Pišot, 3. a

Trst je naš!

Na nek lep sončen dan, 26. aprila 2018, smo se iskraši odpravili na enodnevni izlet, saj tudi mi potrebujemo dopust pred podvigom izdaje Isker, in navdihe. Odločili smo se, da bomo obiskali grad Miramare in mesto Trst. V sproščenem vzdušju smo se še bolj povezali in veselo zapeli. Predstavljamo vam naš »playlist«. Fotografije pa naj govorijo same zase.

Stand by me - Ben E King
 I've had the time of my life – Bill Medley, Jennifer Warnes
 Don't worry be happy - Bobby McFerrin
 Hey baby - DJ Otzi
 How far I'll go – Auli'i Cravalho
 Un poco loco - Anthony Gonzalez, Gael Garcia Bernal
 Remember me – Carlos Rivera
 Kiss the girl – The little mermaid
 Circle of life – The lion king
 Krokodilčki – Čuki
 Summer nights – John Travolta, Olivia Newton-John
 Greased lightning – John Travolta
 You're the one that I want - John Travolta, Olivia Newton-John
 Be my baby – The Ronettes
 Hungry Eyes – Eric Carmen
 Love is strange – Mickey & Sylvia
 Uptown girl – Billy Joel
 Love is all around – Wet Wet Wet
 Waterloo – ABBA
 Honey, Honey – ABBA
 Mamma Mia – ABBA
 Dancing queen – ABBA
 I have a dream – ABBA
 Super trouper – ABBA
 Money, Money, Money – ABBA
 Gimme! Gimme! Gimme! – ABBA
 Our last summer – ABBA
 SOS – ABBA
 Take a chance on me – ABBA
 A million dreams – The greatest showman
 The greatest show – The greatest showman
 This is me the greatest showman
 Don't stop Believing – Journey
 With or without you – U2
 We built this city – Starship
 Všeč tko k je – Nipke
 Eternal flame – The Bangles
 Let it be – The Beatles

Flora Hodak, 2. c

foto: Danijel Miklučič, Flora Hodak

HAIKUJI

Zasleduje me,
želi me poljubiti,
življenje vzeti.

Nik Vidmar

Vedno stojim sam,
zdravi me nesladki čaj –
up umre zadnji.

Jure Kosmač

Telo v avtu,
kam greš, pred kom bežiš?
Duša na parkirišču.

Marina Vitković

Nebo nad morjem,
dež udarja na zemljo,
umije ljudi.

Polona Ušaj

Studenec uma
spusti v morje življenja
kapljo poguma.

Marina Vitković

Zima prihaja,
smeh, objem in topel dom.
A kje so ljudje?

Tonja Jerkič

Košato drevo
prepiha močna burja.
Samo še drevo.

Marija Drašček

Tam piha žalost,
tu topel nasmeh greje,
tanka je meja.

Ana Lavrenčič

Noč zamenja dan,
čas teče nasproti nam,
upor je zaman.

Andrej Hočevnar

Sključeni hrbti
dijakov v šoli
in težke oči.

Meta Mrevlje

Osamljen klavir
vabi, da nanj zaigram –
zazveni kot mir.

Neja Peršič

Nebo nad morjem,
dež udarja na zemljo,
umije ljudi.

Polona Ušaj

V klopi mrko ždim,
svinčnik pade na tla –
odmev v tišini.

Maj Ileršič

Zjutraj stopim ven,
na mraz, sonce, med zvezde,
kam me nese dan?

Tinkara Božič

strela, grom in blisk
iščemo luč v temi
dež kaplja na nas

Žana Žgavc

Kamnita miza
sredi vrtnega cvetja
smehlja ob knjigi.

Tia Marc

Prazne hodnike
v moreči tišini
odreši zvonjenje.

Meta Mrevlje

Tabla zelena.
Po njej kreda drsi –
tabla pamet dobi.

Rok Klančič

Zdravljenje kruto,
znova vržena v svet
hitečega zdravja.

Sara Flandja

Zelena reka
odhaja v daljnje morje,
s sabo nosi šum.

Maja Bregar

Mrzla temna noč,
čakam in iščem luči,
topel objem hladu.

Nika Uršič

Pogled skozi okno,
megla prekriva nebo,
tema pa srce.

Mojca Bone

Prazna zelenica,
čeznjo zapiha veter –
vdihne ji življenje.

Gregor Adamič

Osončeno nebo
zatemni zlovešč oblak –
potoki solza.

Zala Tomažič

Lovec tiho ždi,
na jasi mala srna,
žena bo srečna.

Domen Vovk

Le ena slika -
pomeni tisoč besed.
Jaz imam kar dve.

Pika Zagorc

Biti sam
ni kriterij za samoto.
Sama sem dovolj!

Lucija Pišot

Sove so modre.
Imam jih v sobi,
a ne pomagajo.

Nika Bovcon

Včasih živim
zaradi tvojih oči –
sna prihodnosti.

Neža Rijavec

On ni ustvarjen,
on preprosto je (baje).
Kako naivno!

Neža Rijavec

Bakla gori,
ne straši se sence,
zasij tudi ti!

Maja Kobal

VRT

V zemlji semena spominov, obljub,
v njih skrita pesem in ukraden poljub.

A cvetje vsako prěcej oveni,
povej mi, kako da vrt drugim cveti?
Prek ograje pogledujem sosednje gredice –
kljub slani, glej, rastejo tamkaj cvetlice.

Posnemam vrtnarjevo vešče dejanje –
mi skrito je neko višje spoznanje?
Tam sadeži prepojeni s sladkobo,
jaz zadovoljiti se moram z gnilobo.

Veš, včasih je moj vrt cvetel,
bil rožnat in roden, naravnost vesel.
Vsak kotichek njegov je brstel,
malokje se je našel plevel.

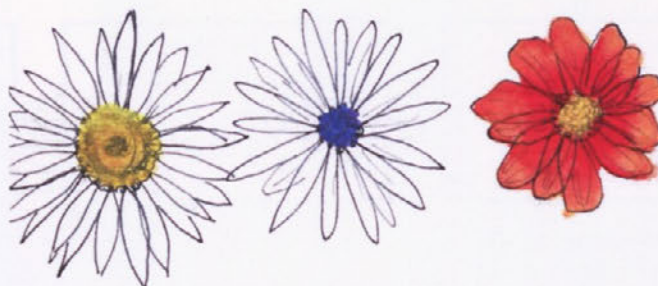
Plesen se prikradla je v moje srce,
trohnoba ga razjeda molče.
Mrz in sodra pregnala sta smeh,
ljubezen in sreča postala sta greh.

Sneg težek se ulegel je na zemljo
in solze prepojile so jo s soljo.
Sinice in kosi so v strahu zleteli,
saj tukaj peti niso več smeli.

Zaman so čebele iskale medu –
toplega sonca bilo ni sledu.

Z grenkobo spominjam se svetlih dni
in gledam, kako vrt tvoj cveti ...
Kje se najde skrivnosti življenja?
Ni dovolj morje obupanega hrepenenja?

Kdo odloča, čigav vrt cveti brez potu, solza in krvi,
da moj je obsojen na temo brezizhodnosti?
Želim si le, da bi moj vrt bil kot ostali,
brez grenke gnilobe in jedke zmrzali.
Da bi dom sonca bil in ljubezni,
cvetoč, rodoviten, očiščen bolezni.

KAJ JE PA TVOJA VRTNICA?

V tem šolskem letu sem si prizadeval za veliko stvari. Vsak človek se želi izboljšati, vendar to ni vedno enostavno. Moja vrtnica v tem šolskem letu je postati boljši človek. S tem, da pomagamo drugim in jim namenimo svoj čas, lahko naredimo boljši svet. Skušal sem poglobiti medsebojne odnose z bližnjimi in s prijatelji – tako sem skušal tudi osebno zrasti. Vrednota prijateljstva je v našem življenju izredno pomembna za razvoj, zato bi bilo prav, da bi se za take vrednote zavzemali vsi. (2. a)

Kakšnega videza je moja vrtnica? Želel sem si, da bi bila velika, da bi rastla visoko v nebo, da bi cvetela. Imel sem visoke cilje in želje, morda previsoke, saj sem si želel, da bi se vse spremenilo na bolje. Vrednoti, za kateri si trenutno najbolj prizadevam v šoli, sta delavnost in vztrajnost, saj brez njiju ne morem doseči svojih ciljev. Lenoba namreč ne vodi v nič dobrega. Tudi vztrajnost je zelo pomembna, saj te brez nje lahko slaba ocena, neuspeh, pokora uniči. Upam, da bodo moje vrednote premagale vse slabo, da bo vrtnica lahko cvetela in obrodila sadove. Vrednote je namreč treba negovati, drugače vrtnica osivi. (2. a)

Iskreno rečeno mi je tale "vrtnica" prav malo zoprna, ker se mi zdi tema precej osebna. Poleg tega imam v glavi toliko idej, kolikor je v puščavi vode. Torej ..., mogoče sem se to leto malce bolj trudila učiti živeti. Se sliši precej bedasto, ampak vam povem, da vsaj 40 % ljudi ne zna živeti. In ne, ne gre za to, da si uspešen, imaš dobro službo, ocene, vpliv, moč, denar, si na sploh najbolj razgledan človek na vsem svetu ..., ne, ni to. Gre le in izključno za to, da si srečen, da dosežeš tisto pravo, trajno, iskro, sončno, hudomušno, neskončno, dobrovoljno, pristno in iskreno Srečo. Srečo z veliko začetnico. Če torej upoštevam tole dolgo definicijo Sreče, je bilo v tem letu kanček manj "sekiranja" za šolo. Ne samo, da je precej šolskega stresa nesmiselnega, tudi ogromne količine časa "pobere" tale grenka zadeva. Mislim, da mi je občasno kar uspelo Zaživeti (z veliko začetnico). Naj še povem, da se te "vrtnice" v mojem življenju pogosto pojavljajo v podobi malih nedolžnih ljudi in pa seveda kaktusov. (2. a)

Mali princ je pomen svoje vrtnice spoznal šele, ko jo je zapustil. Tako tudi mi spoznamo pravo vrednost nekoga oziroma nečesa šele, ko ga zapustimo, ko ga izgubimo. Vrtnica je bila za Malega princa nekaj posebnega, saj je bila kljub ogromni množici vrtnic prav tista njegova, zaradi nje pa so se zdele zvezde lepše. Čeprav je bila čudovita, je vendarle imela trne, tako pa je tudi z vsako stvarjo: ima dobre in slabe plati in sprejeti jo moramo skupaj z vsemi njenimi trni. Zame je letos vrtnica postal moj razred, 1. a, v katerem je vsak dijak en listek v cvetu, vsak ima svoje življenje, svojo zgodbo in svoje prijatelje. Toda sam listek ne tvori cveta, pač pa lahko cvetno lepoto tvorimo le skupaj. (1. a)

Letos sem spoznal pomen in nujnost strpnosti v svojem življenju. Velikokrat sem vstopil v situacijo, ko moje ideje niso bile sprejete, ko so mi vsiljevali tuje mnenje. Takrat sem moral ostati trden, se mnogokrat ugrizniti v jezik in požreti nastalo zmedo. Predvsem pa sem moral biti strpen, saj je vzkljivost ena tistih stvari, za katere lahko rečem, da ne prinese ničesar lepega ali dobrega. (4. a)

Kaj sem pridobila na ŠGV? Stres, obup, tesnobo, ampak tudi tesna prijateljstva, lepe spomine in spoznanje o tem, kaj bi rada v življenju počela. (4. a)

Skozi to šolsko leto sem tako kot Mali princ dobila svojo vrtnico – svoje sošolce. Na začetku me je skrbelo, da se ne bomo razumeli, a ni bilo tako. Že drugi dan smo se spoprijateljili in naše prijateljstvo je z vsako uro raslo. Dandanes imam občutek, kot bi jih poznala že v osnovni šoli. Oni so moja vrtnica, ker so zame edinstveni in jih ne bi za nič zamenjala. Skozi leto so me veliko naučili, a ne samo, kako se izračuna tlak in kako deluje mitohondrij, pač pa predvsem o življenju in kako ga prav živeti. Oni so tisti, za katere bi žrtvovala mnogo reči in bi jih ščitila. Oni so moja vrtnica.

V letošnjem šolskem letu smo se zelo povezali med sabo. K temu je veliko pripomogel ponos našega razreda, avokado z imenom Miroslav I. Veličastni. Ob vzgajanju različnih rastlin smo združili moči, si pomagali in začeli sodelovati. Naš razred so zadele velike preizkušnje, ki so nas utrdile, zaradi njih pa smo se začeli zavedati pomembnosti dobrih odnosov in prijateljstva. Velik zgled v vztrajnosti je bil tudi razrednik, saj je kljub zlomljeni roki nadaljeval tekmo. Ob pretresu po Kristinini hudi nesreči smo spoznali, kako minljivo je življenje in da je potrebno uživati v vsakem trenutku, ki nam je dan na zemlji. Skupaj rastemo in bomo rasli še naslednja leta. (1. b)

Ko gledam te v oči,
sprashujem se ...
kdo si ti?
Sprashujem se, če tudi
duša lepa je kot lice,
če glas zveni lepo,
kot žvrgolijo ptice.

O, pusti se mi udomačiti,
da slišiš ptice žvrgoleče
spomnil se bom najine sreče.
In ko zvezdo uzrem,
ki na nebu blešči,
prav tako bleščečih spomnim tvojih se oči.

Deročo reko,
upov praznih, žalosti
in jeze brodiva,
takoj za tem po travnikih
rastočega veselja,
sreče in živahnega
življenja hodiva.

Potovanje najino
še zdaleč ni končano,
danes daješ hrano mi,
jutri povzročiš mi rano?
Mogoče si le bežna senca, ki ne bo ostala dolgo,
mogoče si pa eden tistih, ki za vedno boš v mislih.

Nikoli ne izvem, če se ne prepustim,
verjamem in te ...

udomačim.

(2. c)

Če nas kdo še ne pozna,
smo najbolj glasna družčina.
Smo dijaki prvega c,
o nas ta pesem vam pove.

Kaj nas skozi leto je zaznamovalo?
Prijateljstvo veliko, nikoli malo.
Dež, ki ni končal,
a v naših srcih vedno žarek sonca je sijal.

Čeprav smo razigrano na duhovnem v snegu čofotali,
smo si tudi misli prečesali in veliko premišljevali.
Se med seboj povezovali
in morda premalo spali.

Hvaležni za vse doživeto,
za pot, predvsem prepeto,
pa tudi za vse ljudi,
ki so nam polepšali šolske dni. (1. c)

Moja vrtnica – vztrajnost. Mogoče ste se sedaj vprašali, zakaj je tako pomembna lastnost? Pomembna je, ker z njo pridemo do točke, ko prekosimo sami sebe in smo s tem tudi zadovoljni. Čez leto je ta moja vrtnica – vztrajnost – rasla in rasla. S tem sem osebno rastla tudi sama, ne bi pa mi uspelo brez pomoči prijateljev, staršev in same sebe, ko sem se učila iz svojih napak in nisem obupala. (1. a)

Življenje = tako PAČ je

Sreča je le žalost z masko.
 Ne jamram, le pravico jemljem, da dam opazko.
 Ni zato, da bi se komu smilil,
 ni, da bi svetništvo hlinil,
 ne, da koga bi skrbelo,
 ne da bi srce se vnelo,
 ni, da bi iskal pozornost,
 ni, da v srcu vlada okornost.
 Tako pač čutim, zato povem,
 dokler morem in pa smem.
 Kdor vrže se pod vlak,
 ni ne tepec ne junak.
 Kdo z mosta se vrže,
 da glavo s hrbtenico vred mu iztrže?
 Strahopetec al heroj?
 Je zmagal ali izgubil boj?

Da bi vedel, šel sem k njim, ki vejo.
 So edini, ki poslušajo, ne izdajo, so tiho, a vse povejo.
 Pozna ura, veter vije in ko zadnja senca senco skrije,
 še prastara ura gromko v noč odbije.
 Srhljivo zadiši po vlažnem mahu,
 korenine objemajo vse, kar je v prahu.
 Vse besede, pogledi, dotiki
 tu in zdaj so spomeniki.
 Le tu je komunizem brez razlike.
 Cesar, računovodja, pijanec brez omike,
 duhovnik, prostitutka, pilot.
 Edini v enem vsepovsod!
 Ni debate, če je še kaj po njej, po smrti,
 ali zadnji dom je PAČ med krti.

Njih imena, vklesana v kamen
 nič drugačna niso od tistih, ki sami so vzeli amen.
 Ni, da življenje so zavrnil ali izdali,
 ni, da ne bi hoteli živeti. Ali niso mogli ali znali?
 Saj ni tako hudo, lahko bi bilo huje.
 Ampak tudi boljše, če maskirana žalost te z zlatom posuje.
 Oni vedó, zato tam o tem ni debate.
 Vedó, kaj je vredno, če sploh je, zame, zate.

Ogromno ljudi zre v veselje,
 misli na smrt, a upa na bolje.
 Roka v roki,
 mož, in žena z otroki.
 Vera, religija, učenost, znanje.
 Prijateljstvo, solze, smeh in sanje.
 Bridkosti, krivice sanjarije,
 praznovanja, dogodki, nevoščljivost, prevare, svinjarije!
 Si človek mar ne upa!?
 Ga dejansko kaj vleče iz obupa?
 Mar mu je celo za to vseeno?
 Ve le to, da ne ve niti sam.
 Je bolje drugam? In če je ... kam?
 Sedim na sredi in zrem predse.
 Željno mrtvo čakam, a še mrtvi me nočejo sprejeti medse.

David Debevec, 4. b

Foto: Lucija Pišot, 3. a

TROJANKE

Čisto na koncu pouka, ko smo se večinoma že rešili bitke za ocene, smo si v sredo, 13. junija, dijaki Škofijske gimnazije v SNG Nova Gorica ogledali tragedijo Trojanke. Antična tragedija znamenitega Evripida pripoveduje o ženskah, ki po porazu Troje čakajo, da jih kot sužnje odpeljejo v Grčijo. Objokujejo svojo usodo in se soočajo z dejstvom, da bodo ponižane kot sužnje. Potem ko so izgubile svoje može, sinove, očete, jim odpeljejo in brez milosti usmrtijo še otroka, potomca kraljeve družine, kar pomeni, da je prihodnost Troje zapečaten.

Tragedija nam sporoča, da se naše lepo življenje lahko v trenutku podre in – dobesedno ali v prispodobi – postanemo tujci, sužnji v nekem domu ali neki državi. Aktualna izpoved palestinske pesnice ob koncu predstave to neposredno nakazuje. »Bogova« na začetku predstave pa s svojo sodobno obleko izpostavlja današnje kreatorje življenja posameznikov in držav.

Pohvaliti velja odlično izvedbo ansambla SNG Nova Gorica s prepričljivo igro, pa tudi odlično scenografijo. Sicer pa smo gledališče zapustili malce zmedeni, saj je bila predstava zelo abstraktno in umetniško postavljena, polna metafor. Kljub temu smo v njej uživali in malo zajokali, zato jo zagotovo priporočam vsem, ki si želijo videti predstavo, ki da misliti.

vir: SNG

vir: SNG

POHUJŠATI NA SODOBEN NAČIN

Če naj bo farsa sporočilna, naj bo tudi sodobna. Ples, žična ograja, petje, videoprojekcije in oblačila – sodobni elementi, ki gledalca, nepripravljenega na pohujšanje enaindvajsetega stoletja, najprej (glede na izvirno besedilo) šokirajo, nato pa s stopnjevanjem ironije prisilijo, da se nasmiha, ko zre v svoj čas, odvijajoč se na odru. *Pohujšanje v dolini šentflorjanski* je še vedno živo. V koprodukciji predstavi Cankarjevega doma.

Cankar družbene razmere nadčasno žene do skrajnosti, režiser Eduard Miler pa jih preslikuje v svoj čas. In to brez množstva rekvizitov, brez prave scene, temveč s preprostimi zasloni, na katerih se pojavljajo raznolike fotografije in posnetki, spremljanje slednjih pa je, kakor bi gledal dogajanje na odru – posneti prizori, a v črno-beli tehniki. Oder je prekrit z zemljo, del prizorišča se vrti in tako omogoča krožno razporeditev igralcev ter hkratno in enakovredno spremljanje vseh. Središčni prostor, na katerem največ časa preživita Jacinta in Peter, se tako prelevi v središče dogajanja, razporeditev dramskih oseb pa prikazuje odnose med njimi. Jacinta, ljubica umetnika in razbojnika Petra, ki, kakor to počnejo umetniki, dreza v najbolj bolečo skrivnost življenja v dolini šentflorjanski – pred 25 leti pod vrbo najdenega Petra – in s tem ustvarja monopol nad Šentflorjanci, branečimi lastno navidezno moralo, sedi v središču in s tem nakazuje njuno nadvlado. Peter in Jacinta se poigravata s Šentflorjanci, saj so ti, misleč, da živijo brez greha – Peter, sirota in grešni proizvod, je namreč odšel iz doline – zato še bolj dovzetni zanj. Podredijo se jima, prepričani so namreč, da je Peter umetnik (s tem imenom se tudi predstavi) in da prinaša pohujšanje. Zanimivo, da Petra in Zlodeja, imenovanega tudi Konkordat, s Petrom naj bi namreč podpisal pogodbo, igra isti igralec. Umetnik in hudič sta tako še tesneje povezana; ta dolina umetnikov že ne bo pitala. Da pa šentflorjanska morala le ni tako brezmadežna, poleg drugih, na samo v zgodbo vezanih dejstev, dokazujeta na odru kar se da nazorno naslajanje ob Jacinti in uživanje na svatbi, ki jo v gradu pripravita Peter in njegova ljubica. Veselica je tako »brezmadežna«, da se pohujša celo učitelj Šviligoj, ki med v središču odra nagnetenimi igralci ugotovi, da je svadba pravzaprav povsem na mestu. Vsi pomembnejši prizori so opremljeni s svetlobno spremljavo, ki dodatno poudarja njihov pomen in ustvarja svojevrsten pogled na oder. Župan, županja in Peter med srečanjem ne potrebujejo dveh sob, kakor v izvirniku, temveč zgolj tri z lučmi osvetljene pasove. Prav tako Jacinta pleše pod stalno spremljajočim jo šopom žarkov. Najbolj izpostavljena oseba je vedno dodatno osvetljena, prav tako občinstvo, ko Peter spregovori o čednosti dežele. Dežela postane sodobnost.

Pohujšanje mora biti torej pravo, učinkovito, predstava, če hoče doseči svoj namen, pa pohujšljiva tudi za gledalce. Vrhunec »pohujšanja« je ples okrog Jacinte, ki si zaželi imeti hlapce, četudi so ti, kakor jo opozori Peter, bebci. Meščani – Štacunar, Dacar, Župan in Cerkovnik – Jacinti ne le poljubijo noge in roke, kakor je zapisano v knjižni izdaji, temveč se nadjno spravijo s poželenjem, poljubljajo jo, plešejo okrog nje, na nji ... Da je ironija še večja, so na odru prisotni vsi liki; dogajanje opazujejo in pri njem tudi sodelujejo. Modernizacija predstave je torej nujna, saj je pohujšljivost le tako razumljiva sodobnemu gledalcu. Kdo bi se danes zgražal nad poljubljanjem nog in rok? Publika zagotovo v manjši meri kot nad osladnim plesom. Ples je seveda sodoben, prisotni so tudi afriški ritmi, Jacinta je mulatka, priseljenka, kot nekakšen sodoben tujek v svetu, skrbno zavitem v vato. V prvem aktu pa seveda oder od gledalcev ločuje, na južni meji in na odrih slovenskih gledališč že dobro sprejeta, žičnata ograja.

Farsa se izteče s spoznanjem, da Peter le ni sirota – pohujšanje, ki se je naselilo (ali vrnilo) v dolino šentflorjansko, ampak umetnik, pravi Peter pa je Popotnik. Peter pobegne s svojo izvoljenko, Debeli človek razkrije, da je Popotnik pravzaprav Krištof Kobar, tat, umetnik, kontrabantar in razbojnik, za povrh pa še Peter izpod vrbe. Ironija na odru doseže vrhunec, ko šentflorjanski župan s slovesnim tonom zaključí, da je v dolino prišel največji razbojnik vseh časov, a je njena čednost vseeno ostala neomajna, in se mojstrsko izteče na vrtečem se odru, na katerem igralci ubrano zapojejo: »Alojzij sveti, cvet mladosti, izgled prelepi nam si ti; poslušaj pazno nauk svetosti, pobožno te ga māt' uči ...« Vrtenje ustvarja nekakšno mogočnost, saj nudi možnost, da gledamo na igralce z različnih perspektiv – vidimo njihove obraze in hrbte hkrati. Pogled na tako prizorišče pušča vtis, da sedimo pred enim izmed najbolj dovršenih ali resnih gledaliških odrov na svetu, istočasno pa je na njem odvijajoča se vsebina nadvse posmehljiva. Ironija pa se ne pojavlja zgolj v zaključnem delu, z njo je prežeta vsa farsa. Najvidnejša je tik pred začetkom Petrove svatbe, ko Popotnik igralce opremi z grabljami, nakar jih Šentflorjanci s pridom uporabijo za zemljo, ki prekriva oder. Z grabljenjem negujejo svojo zemljico in njene, kakršnekoli že, vrednote, ob tem pa jo opevajo s simpatičnim hvalospevom. Gledalec, predhodno pripravljen na izziv, ki ga čaka na odru, ob prizorih ne more ostati ravnodušen; nasmeš in posmeš namreč sama silita na obraz, še posebej, ker je dogajanje pospremljeno z najmočnejšim orožjem Gallusove dvorane Cankarjevega doma, orglami. Orgle in pohujšanje – kakor bi nizal protipomenke. Ob vseh elementih farse pa ne moremo mimo dejstva, da se je potrebno na predstavo predhodno pripraviti vsaj poprositi za razlago nekoga, ki mu je dogajanje vsaj delno domače. V nasprotnem primeru lahko najbolj ironični trenutki izzvenijo kakor najresnejši deli predstave, njihov pravi namen pa odplava daleč ... Napraviti torej predstavo, ki bo priljudna in razumljiva zgolj ob ogledu, ali uprizoritev, ki pušča dvom in dreza, »kamor ni treba«, a je za njeno razumevanje zato potrebna predhodna priprava? In, ali je takšen manever pri Cankarju sploh mogoč? Če vprašamo dolino šentflorjansko, naj Cankar raje kar molči, če vprašamo Milerja, pa je dolina šentflorjanska spet zaživela. Morda sploh nikoli ni umrla ...

Aleks Birsa Jogan, 4. b

HLAPCI

14. marec, deževna sredo. Dijaki in profesorji iz Škofijske gimnazije Vipava smo se z avtobusom odpravili proti Ljubljani. Šli smo namreč v SNG Drama na ogled uprizoritve Cankarjevih Hlapcev. Igra znamenitih in izkušenih slovenskih igralcev sledi izvirniku – skoraj do konca.

Hlapci so eno tistih kano-
nonskih besedil, ki ne-
nehno izzivajo, zastav-
ljajo temeljna vprašanja
in zahtevajo poglobljen
razmislek. Drama odpira
tematike, ki so proble-
matične še dandanes, in
sicer hlapčevanje
(čredništvo), na drugi
strani pa uporništvo in
izrazito nasprotovanje
večini. Cankar tragič-
nost in grotesknost be-
sedila začini s satiro in
posmehovanjem. Gre za
uprizoritev, v katerem
naturu družbe predstavl-
jajo posamezniki s svo-
jimi spoznanji in priza-
devanji. Te, v času na-
stanka besedila neupri-

zorjene in zato ne(u)slišane ideje niso aktualne ali sodobne; so večne. Zapolnijo ves prostor in kličejo po spremembi. Ne zažarijo le delno, ampak v celoti. Temeljna usmeritev drame je studiozna in dodelana. Gledalce igralci očarajo s prepričljivo izvedbo in hkrati spontanostjo, jasnostjo in suverenostjo nastopanja.

V poznih večernih urah smo se utrujeni vračali domov, polni novih spoznanj. Vsekakor nam ni bilo žal, da smo se odločili za ogled.

Veliko reči iz preteklosti se je vse do danes ohranilo, predvsem pa se je ohranila družba. Hlapci me niso ravno navdušili, vseeno pa sem uživala v igri, saj so se igralci zelo potrudili in odlično odigrali svojo vlogo.

Gledališčna igra igralcev ljubljanske Drame je bila poglobljena. Predstavili so nam Cankarjevo projekcijo slovenske družbe njegovega časa, ki se v bistvu ni veliko spremenila do današnjih dni, kar še bolj aktualizira Hlapce.

Zgodba o hlapcih mi je bila všeč, saj jo lahko primerjamo z današnjim časom. Tudi danes je družba velikokrat taka, da so vsi hlapci enega, ki ima moč in oblast. Predstava je bila zanimiva, vendar če jo želiš popolnoma razumeti, moraš prej prebrati Cankarjevo besedilo.

PROJEKT 1. B(onsaj)

Vse skupaj se je začelo z jaslicami, božičnim dreveščkom in svečnico, ko je bilo potrebno vse okrasje pospraviti iz razreda, kar pa se je dijakom 1. B upiralo. Kdo ve, ali je res, a pravijo, da se jim ni upiralo pospravljanje, ampak to, da bodo ostali brez svojega, čeprav prašno plastičnega, drevesa. Nadaljevalo se je, razumljivo, z željo po vzgoji palme: Kaj drugega bi lahko pričakovali kot nasprotje plastičnemu božičnemu drevesu kot živo palmo? In kot profesorica biologije so me dijaki prosili za pomoč ... Kaj se je vmes dogajalo, naj vam dijaki sami povedo. Kaj je iz projekta zraslo, pa ste lahko od 19. 4. 2018 spremljali na lastne oči na notranjem dvorišču Škofijske gimnazije Vipava.

ZGODOVINA BONSAJEV

Z besedo *bonsaj* ali *bonsajizem* poimenujemo umetnost vzgoje dreves na način, ki jih ohranja majhne. Združuje vrtnarske tehnike in azijsko estetiko.

Umetnost izvira iz kitajskega cesarstva, kjer so že pred več kot 2000 leti začeli ustvarjati miniaturne pokrajine iz naravnih materialov in rastlin. Približno 1300 let kasneje so Japonci prevzeli to obliko umetnosti in jo nadgradili v gojenju posameznih dreves v umetnost, ki jo danes imenujemo bonsajizem.

VERSKI IN FILOZOFSKI POMEN

Čeprav bonsaje najbolj povezujemo z japonsko kulturo, se je umetnost razvila na Kitajskem in ima veliko vlogo v veri zen budizma. Danes bonsaji predstavljajo okrasje ali hobije, včasih pa so imeli tradicionalno globok pomen. Skrb

za bonsaj naj bi dala vsakomur priložnost, da s svojo domišljijo prispeva k rasti simbola naravne lepote.

Oskrba bonsaja je povezana tako z vero kot s filozofijo. Včasih je bila umetnost privilegij bogatejših posameznikov in kasneje budističnih menihov. Tem so bonsaji predstavljali vez z Bogom in verjeli so, da gojiti bonsaj do neke mere predstavlja razumeti božanski koncept stvarjenja (sveta).

Prav tako včasih bonsaji niso nastajali kot danes, ampak so morali posamezniki najti unikatno, posebno rastlino v višavjih ali visokogorjih, za katero so čutili, da je primerna osebno zanje. Iskanje idealne/prave rastline je bilo prav tako povezano s simbolično predstavo »iskanja svojega notranjega jaz-a« in vrnitve k svojim »koreninam« – iskanje popolnosti.

JAMADORIJ – drevo iz zemlje

Eden od načinov vzgoje bonsaja je iz drevesa, najdenega v naravi. Najbolj primerna so tista najbolj izpostavljena, komaj živeča nekje na meliščih, plazovitih območjih, vetrovnih področjih ..., tista, ki jim mati narava sama pogojuje težko življenje in ki zato v svojih oblikah izražajo življenjsko moč, v vsaki grči, vsakem zlomu ali prepogibu rišejo svoje življenje; ki so najbolj na meji preživetja. Tako nam je prihranjeno precej truda in časa, a taka vzgoja drevesa še vedno zahteva veliko pozornosti. Pomembno je, da se po drevo odpravimo še pred začetkom rastne dobe, in sicer spomladi. Ni pa vsako drevo primerno za bonsaj in paziti moramo, da lahko izbranemu drevesu nudimo ustrezne rastne pogoje. Takoj ko ga previdno dobimo iz narave, ga moramo presaditi v večjo posodo z zemljo, primerno vrsti drevesa. Takšno drevo v loncu še ni bonsaj, imenuje se jamadorij. Prvo leto še ni potrebe po kakršnemkoli obrezovanju, paziti pa moramo, da bodoči bonsaj redno zalivamo oz. kolikor ta drevesna vrsta zahteva. Sčasoma se drevo prilagodi novim razmeram in je pripravljeno na obrezovanje vej, prikrajševanje glavne korenine in presajanje. Z vloženim trudom in ljubeznijo se nam bo jamadorij počasi spremenil v čudovit bonsaj.

OBLIKOVANJE BONSAJEV

Bonsajem narekuje obliko največkrat kar mati narava, vendar pa je odvisna tudi od drugih dejavnikov. Bonsaji naj bi imeli obliko nepravilnega trikotnika, ki ponazarja pridih naravnosti. Tako izgledajo podobni velikim drevesom iz narave. Kar se tiče samega oblikovanja, obstaja par pravil: veje ne smejo križati debela, začeti se morajo na prvi tretjini debela, tvoriti morajo linijo nepravilnega trikotnika. Deblo naj bi se z višino enakomerno tanjšalo, korenine pa naj bi bile enakomerno razporejene okoli debela. Bonsaj naj bi imel le en vrh, tega pa zasukanega h gledalcem.

RUJ

Navadni ruj (*Cotinus coggygria*) je zagotovo grm, ki najbolj zaznamuje naš Kras. V jesenskem času ga obarva v ognjene barve. Je pionirska vrsta, ki je na Krasu nadomestila izsekane gozdove. Navadni ruj je 5 do 7 m visok grm, ki se občasno lahko razvije v majhno drevo. Krošnja je gosto razvejana in nepravilnih oblik. Skorja je razpokana. Listi so dolgopecljati, enostavni, jajčasti in premenjalno razporejeni, dolgi od 3 do 8 cm. Jeseni se obarvajo najprej rumeno, nato oranžno, temno rdeče do vijolično in na koncu, preden odpadejo, porjavijo. Cvetovi so združeni v lasasta socvetja. Skupaj so ženski, moški in sterilni cvetovi. Po cvetenju se sterilni cvetovi podaljšajo in prekrijejo z rdečkastimi dlačicami, da so opazni na daleč. Plodovi so veliki do 5 mm, koščičasti, ledvičaste oblike in rjave barve. Ruj je razširjen v evropskem delu Sredozemlja. Pri nas uspeva na Primorskem. Največ ga je na Krasu. Uspeva tudi na nekaterih drugih toplih legah vse do 1000 m visoko. Ker je pionirska vrsta z močnim koreninskim sistemom, se uporablja za zasajanje nestabilnih brežin. Uporablja se v cvetličarstvu, predvsem v jesenskem času. V vrtove in parke ga sadimo kot okrasno vrsto. Listi in skorja vsebujejo veliko čreslovin, eteričnih olj in rumenega barvila, zato se uporablja za strojenje kož, izdelavo črnila in v zdravilstvu. Barvilo, ki ga je mogoče pridobiti iz lesa, se uporablja za barvanje tekstila.

Ali ste vedeli?

- ♦ da beseda *bonsaj* prihaja iz japonsčine: 'bon' pomeni posoda, 'saj' pomeni drevo, dobeseden prevod je torej: drevo v posodi;
- ♦ da se drevo, izkopano iz narave in namenjeno oblikovanju v bonsaj, imenuje jamadorij;
- ♦ da za vzgojo bonsajev potrebuješ posebne škarje za obrezovanje korenin, saj moraš tudi te obrezovati, če hočeš drevo spraviti v lonec;
- ♦ da sta glavna problema pri vzgoji bonsajev doma preveč zalivanja in premalo svetlobe;
- ♦ da imajo bonsaji liste enakih velikosti, kot jih ima enako drevo v naravi;
- ♦ da bonsajisti pred razstavami uporabljajo posebno tehniko, pri kateri odstranijo vse liste z bonsaja zato, da ta požene manjše liste, kar ustvari boljši učinek pomanjšanega drevesa. Že druga generacija listov je spet normalne velikosti;
- ♦ da je športni novinar Tomaž Kovšca predsednik Slovenskega bonsaj kluba in avtor knjig in člankov o bonsajih.

Rabindranath Tagore

Rabindranath Tagore je indijski pesnik, skladatelj, dobitnik Nobelove nagrade, filozof in mislec. Pri pouku slovenščine smo se dijaki 3. a oddelka poglabili v nekatere izmed njegovih misli in o njih napisali kratka razmišljanja.

»Ljudje so kruti, toda človek je prijazen.«

Ko preberem ta citat, se mi v misli prikradeta dve sliki. Prva prikazuje človeka: stoji sam, tam nekje, in se smehlja. Na drugi vidim skupino ljudi, nekaj se pogovarjajo, očitno nič kaj spodobnega, saj nad njimi vidim same zvezdice. Človek, ki stoji sam, je bolj vabljiv. Grem k njemu. Predstavi se mi. Njegov glas je prijeten. Pogovarjava se. Pravi, da so mu všeč moji lasje – naravni in skodrani. »Hvala,« mu rečem in odidem proti skupini. Tam se jim predstavim. Čudno me gledajo, češ »Zakaj je ta tukaj?!« Pogovarjajo se o ... o ...? Ne vem, nisem poslušala, ni bilo zanimivo. Začnem poslušati, ko me nekdo vpraša, ali ne sledim modnim trendom. Ne razumem in moje oči sprašujejo. To opazi in pojasni: »Skodrani lasje niso popularni, morala bi si jih ravnati.« Potem vsi izginejo. Samo jaz sem, brez slik. In razmišljam. Razmišljam, kako ubesediti, kar razmišljam. Zakaj je vsaka oseba zmožna biti prijazna in je pripravljen sprejeti vsakega, ko je sama? In zakaj se ta ista oseba obnaša popolnoma drugače, ko je v družbi drugih? Zakaj se ljudje sploh združujemo v skupine, če tako postanemo nesramni in nespoštljivi. Ker biti sam ni 'trendovsko'? Ker biti poseben, drugačen od drugih, biti to, kar dejansko si, ni 'kul'? Se zato raje zatekamo v »udobje« skupine, v kateri smo popolnoma drugačni, nesamostojni, ko naše misli vodi nekdo drug? Torej občutimo udobje v neudobju, v nedomačem okolju? Očitno oz. zagotovo. Da, ljudje smo res čudni. Predvsem kruti. Ne le do drugih, najprej do samih sebe.

Taja Peršič

»Ne molimo za zaščito pred nevarnostmi, temveč za neustrašnost, kadar se pojavijo.«

Misel govori o tem, da si človek 'gradi obrambne zidove', da se zaščitili pred nevarnostjo oz. slabimi dogodki. Ker se jih izogiba in se z njimi ne sooči, si ne pridobi novih izkušenj, s katerimi bi postal močnejši in modrejši. Več izkušenj pa ne dobiš le s starostjo, temveč tudi s pogumom, ko se prepustiš toku življenja z vsemi dvigi in padci. Sčasoma pa lahko postaneš tudi neustrašen.

Tonja Jerkič

»Če pretakate solze, ko pogrešate sonce, pogrešate tudi zvezde.«

Prva misel, ki se mi je porodila ob prebranem, je bila: "Tudi Sonce je zvezda." Nato pa sem začela razmišljati o ljudeh. Ljudje smo kot zvezde. Med seboj se razlikujemo po spolu, barvi kože, veri, premoženju ..., a kljub vsemu smo ob koncu dneva le ljudje.

Tudi zvezde ločimo na supernove, bele pritlikavke, rdeče orjakinje ..., vendar ne delamo razlik med njimi; nobena ni več vredna od druge, vsaka čudovita na svoj način. Torej, zakaj drugačen pogled na ljudi? Zakaj gradimo zidove in delimo ljudi? Zakaj rasizem, zakaj seksizem, zakaj predsodki in diskriminacija?

V SSKJ-ju je človek definiran kot 'bitje, ki je sposobno misliti in govoriti'. Vsi, ki so sposobni tega, so enakovredni drug drugemu. To ne pomeni, da bi moral biti posameznik postavljen v ozadje, kajti vsakemu izmed nas so bili dani edinstveni atributi in talenti, kot ima zvezda svojo svetlobo, svojo barvo in velikost, svoj nastanek. Talente moramo negovati in jih uresničevati, ne smemo pa se ponašati z njimi. Vsak izmed nas je popolnoma enkratni in hkrati enakovreden drugemu. Tagorejevo misel razumem kot opozorilo, da ne smemo postavljati nekih posameznikov oziroma skupine ljudi nad ostale. Vsi smo na svoj način Sonce in vsi smo zvezde.

Maja Kobal

Everything good comes

"where the mind
is without fear"

-By Rabindranath Tagore

»Spal sem in sanjal, da je bilo življenje radost. Zbudil sem se in videl, da je življenje služenje. Deloval sem in opazil, da je bilo služenje radost.«

Zanimivo, kako se nam vedno zdi idealno ravno tisto, česar nimamo. Ko pa mislimo, da tisto imamo, sprevidimo, da smo si samo "zidali gradove v oblakih". Življenje pač ni popolno. Verjamem, da vsakdo kdaj trpi; pa ne zato, ker mu to priželim, temveč ker vem, da je tudi trpljenje nagrajeno, da nas nečesa nauči ..., to pa vsekakor je radost! Služenje je radost, ker nas prisili živeti. Bi izkoristili vsak trenutek, če bi jih imeli na pretek, brez omejitev? Zakaj bi se trudili delati prav, če bi nas za vsakim ovinkom čakala nova priložnost? Čemu bi si skušali zapomniti najlepše in najbolj posebne spomine, če bi jih doživljali spet in spet? Prav zato je življenje služenje – ker ga ne samo »uživamo«, ker je tudi težko in nas vedno znova utrdi. In prav zato je služenje radost.

Tinkara Božič

»Če zapreš vrata vsem napakam, bo resnica ostala zunaj.«

S tem citatom nas izjemen indijski pesnik opomni na pomembnost učenja na napakah in posledično spoznavanje resnice. A predstavi nam tudi možnost, da je domnevna resnica napačna. Zatorej moramo v življenju odpirati vrata vsem priložnostim, ki bi obogatile naš spekter znanja. Še posebej moramo biti strpni do stvari, ki se niso izšle, kot smo pričakovali, in iz njih razbrati resnico.

Gašper Štimatec

»Razum samo iz logike je kot nož brez ročaja – poreže roko, ki ga uporablja.«

S to mislijo se ne strinjam v celoti. Nož brez ročaja je za marsikoga, ki ga ne zna dobro in pametno uporabljati, nevaren in škodljiv. Če pa si iznajdljiv, je lahko tudi tak nož uporaben za marsikaj. Tako je tudi z razumom iz logike. Treba ga je znati pametno uporabljati, biti iznajdljiv in tudi kritičen. Tako je lahko zelo koristen.

Domen Vovk

Pesnik nas s to mislijo opozarja in opominja, naj ne delamo stvari zgolj s pomočjo pameti in znanja, ampak naj poslušamo tudi svoje srce, svoje občutke. Meni, da je odločitev oz. bivanje človeka, ki deluje zgolj razumsko, celo uničujoče za sočloveka. Tak človek potemtakem za svet ne prinaša nič dobrega, čeprav ima visoke potenciale. Pesnik nas hkrati spodbuja, naj v vsako delo poleg smiselčnosti vložimo ljubezen. Človek, ki dela stvari z ljubeznijo, je moder in izjemnega pomena za človeštvo.

Neža Rijavec

»V vsaki ljubezni naj bo tudi malce ločitve in odmaknjenosti«

Na svetu obstaja veliko vrst ljubezni. Že nasmeš tujca lahko pomeni ljubezen, ljubezen pomeni sočutje, dobrodelnost in pomoč. Nekaj posebnega pa je, kadar spoznaš osebo, ki te ljubi iz vsega srca. Vse vrste ljubezni, še posebej pa slednja, ne zmore kvalitetno delovati, če si ne en in ne drugi ne vzameta časa zase, za svoje interese in hobije. Ko se sam napolniš z energijo, lahko z njo napolniš drugega – tako postaneš središče in izvir ljubezni.

Nika Bovcon

Svet je iz tira: o prekletstvo in sram, da jaz sem rojen, naj ga uravnam (Hamlet ob koncu I. dejanja)

Po srečanju z duhom pokojnega očeta je Hamlet zelo vznemirjen; izreče naslovne besede, ki odražajo nalogo, s katero ga je duh zavezal. Pojasni, katera je ta naloga in kako se je Hamlet loti. Razloži, kaj vse ga ovira pri izpolnitvi obljube in kakšne posledice ima njegov način delovanja. Vidiš tudi v sedanjem svetu (morda v svojem okolju) probleme, ki odražajo zmedo? Izpostavi katerega od njih in nakaži, kako bi se ga lotil-a urejati.

Ko omenimo dramatik, marsikdo takoj pomisli na Shakespearja. To je popolnoma upravičeno, saj je Anglež najznamenitejši dramatik, njegova imenitna dela so polna skritih sporočil, ki nam dajo misliti. In prav taka je tudi njegova tragedija Hamlet.

Hamlet je mlad danski princ, ki je pred kratkim izgubil očeta in od očetovega duha izvedel, da njegova smrt ni bila tragična nesreča, temveč krut umor, ki ga je zagrešil Hamletov stric Klavdij v želji po prestolu. A duh pokojnega kralja se ni prišel le izpovedati, temveč je sinu dal nalogo. Hamlet mora maščevati očetovo smrt – ubiti pohlepnega Klavdija, ki je brata nasledil na prestolu.

Čas je tekel in Hamlet ni bil nič bliže izpolnitvi obljube. Bil je namreč zelo razmišljujoč človek, ki je vedno vse analiziral, preučil vse svoje možnosti in šele nato ukrepal. Tako je bilo tudi, ko je dobil nalogo ubiti kralja; analiziranje mu je jemalo pogum, ki ga je krvavo potreboval, in v najtežjih trenutkih mu je na misel prišel celo samomor. Začel je odlašati in podvomil je v resnico besed, ki jih je izrekel duh.

Odločil se je hliniti blaznost, da bi se zdel manj nevaren in bi tako lažje opravil nalogo. Ta igra blaznosti pa mu je vzela veliko časa, biti je moral tako prepričljiv, da so mu nasedli vsi, tudi njegova mati.

Da bi stričevo krivdo dokazal, se je odločil s pomočjo potujoče igralske skupine vnesti v igro dodatek – "mišnico", med katero je Klavdij razburjen zapustil dvorano ob prizoru, ki je bil podoben umoru Hamletovega očeta.

Njegovo delovanje pa ni minilo brez posledic. Največ jih je sprožila prav "mišnica", po kateri je kralj spoznal, kako nevaren mu je Hamlet v boju za prestol, in ga sklenil poslati v Anglijo. Mišnica je v Hamletovi materi, kraljici Gertrudi, povzročila občutek krivde. Te je sinu priznala v dialogu, ki mu je prisluškoval državni svetnik Polonij. Hamlet je Polonija slišal in ga ubil, misleč, da je kralj. Polonijeva smrt pa je sprožila nove težave. Hamletova ljubljena Ofelija je ob očetovi smrti zblaznela in kasneje umrla, njen brat Laert pa se je vrnil na Dansko maščevati očeta. V "prijateljskem" dvoboju, ki sta ga načrtovala Klavdij in Laert, je od zastrupljenega vina, namenjenega Hamletu, umrla kraljica, od zastrupljenega rezila pa Klavdij, Laert in Hamlet. Danska je padla pod Norvežane, ko je prestol zavzel mladi Fortinbras.

V sodobni družbi je mnogo problemov, ki "spravljajo naš svet iz tira". Najbolj zaskrbljujoč se mi zdi problem begunstva, ker je vse več, na milijone, ljudi brez doma, brez države, ki bi ji pripadali. Na milijone je ljudi, ki se sprašujejo, kje bodo naslednji dan in ali jih bodo tam sprejeli.

Zdi se mi, da je prvi korak za rešitev tega problema to, da začnemo begunce spoštovati in jih imeti za enakovredne nam, saj so tudi oni ljudje. Tudi mi bi se lahko znašli v takšni situaciji in ne predstavljam si, kako bi se jaz počutila, če bi me želeli odgnati stran, ko ne bi imela kam iti. Morali bi se bolj poglobljeno ukvarjati s to tematiko, ker lahko neko težavo rešimo le, če se ji zares posvetimo in se potrudimo skupaj, saj, kot pravi rek – več glav več ve.

Ključna rešitev pa bi bila, če bi ustavili tamkajšnje vojne in pripomogli k reševanju problemov, zaradi katerih ljudje bežijo iz svojih držav. Tako bi lahko begunci znova zaživeli v svoji rodni državi, ki jo imajo radi kljub slabim razmeram. S tem bi jim vrnili upanje v življenje in vero v prihodnost – vsak ima pravico živeti v svoji državi, zdi pa se, da jim to pravico v razvitem zahodnem svetu jemljemo s spodbujanjem vojn v njihovi domovini.

Četudi je Hamlet tragedija, mi daje upanje, da se bo nekoč že našel nekdo, ki bo naš svet vrnil na prava pota in pomagal rešiti probleme, ki nas pestijo danes: begunstvo, onesnaževanje, terorizem, nestrpnost in pohlepnost družbe ... Ni mi pomembno, ali bo ta rešitelj Hamlet ali Fortinbras, le da bo planet Zemlja ponovno postal kraj, kjer je živeti čudovito.

PAMETNI TELEFONI

Pametni telefoni. Kako je super ta naprava. Računa namesto tebe, si zapomni stvari namesto tebe in je res zelo priročna stvar. Pa ni vse tako nedolžno kot se zdi. Resda ima veliko dobrih prednosti oziroma lastnosti, ampak je (žal) več lastnosti, ki negativno vpliva na človeka. Raziskave so pokazale, da ljudje, ki preživijo veliko časa za računalnikom, pametnim telefonom idr. zelo hitro pozabijo kako se v resnici sploh piše na papir. Pa da ne bomo »težili« samo z raziskavami pogledajmo še stvari, ki jih lahko opazimo v vsakdanjem življenju. Ljudje ne znamo več preživljati časa brez elektronskih naprav. Koliko je lepih in sončnih dni, ko le presedimo pred ekranom in buljimo vanj. Avtobusi (tako mestni, kot medkrajevni) polni mladine, ki je vsak na svojem telefonu. Zelo malo ljudi se še pogovarja v živo. Kar pomislimo, kako je ko pridemo npr. v Mc'donalds (kjer je veliko mladih) in je vsaka na svojem telefonu. Gresta fant in punca na zmenek in potem sta vsak na svojem telefonu. Kakšen odnos je to? Živi trenutke, ne pa da se stalno trudiš ujeti krožnik s hrano v kamero in poslati drugim. Dostikrat vidim, da ko smo v družbi je zopet vsak na svojem telefonu. Pa dajte no! Pusti telefon, boš doma se z njem ukvarjal, če že imaš tako veliko potrebo. Potem ko bomo pa odšli domov, ti pa pišejo isti ljudje s katerimi si bil nedavno na kavi, če se kaj dobimo ker je dolgčas. Ne znamo še več odklopiti in uživati v družbi, v naravi brez glasbe in socialnih omrežij. Kaj pa če telefoni niso le pametni, ampak so celo prepametni za nas?

Gospod Anonimni

IVAN CANKAR: HLAPCI (odlomek)

(razlagalni esej)

V svoji drami avtor predstavi tedaj aktualne družbene probleme, kot jih razumejo različne osebe. Opiši dogajalni prostor in dogajalni čas v priloženem odlomku in navedi še dve pomembnejši prizorišči iz drugih delov drame. S pomočjo odlomka (tudi citiranjem replik) predstavi stališči osrednjih dveh dramskih likov in razloži pomen dogajanja v odlomku za nadaljnji odnos med njima. Jermana predstavi tudi kot značilnega Cankarjevega junaka (je sploh pravi junak, kdo odločilno vpliva na njegovo poslanstvo?). Kakšna je tvoja vizija junaka – voditelja množice, ki ga potrebuje današnji čas?

Ivana Cankarja obravnavamo kot najpomembnejšega slovenskega pisatelja moderne. Za njegova dela je značilna predstavitev aktualnih družbenih problemov in njihova kritika, poudarja pa tudi brezčasnost le-teh. O njih v dramah ne pripoveduje, ampak jih predstavi skozi oči dramskih oseb, ki zavzemajo določena stališča. Najbolj podrobno smo spoznali njegovo dramo Hlapci, ki izpostavlja podrejenost slovenskega naroda in njegovo nesvobodo izražanja in mišljenja skozi stoletja. Osrednja tema se opira na konflikt med oblastjo in posameznikom, ki bo tudi rdeča nit eseja.

Dani odlomek predstavlja začetek konflikta med Jermanom in župnikom – oblastjo in posameznikom. V drugem dejanju učitelji v šolski knjižnici po zmagi klerikalne stranke odstranjujejo knjige, ki naj ne bi bile primerne, in pričakujejo obisk župnika, ki jim bo sporočil navodila za njihovo nadaljnje delovanje. Jerman prispe zadnji in že takoj po župnikovem prihodu je nakazan začetek konflikta med njima, saj se mu Jerman edini od učiteljev ne prikloni. Prav zaradi tega je to eden pomembnejših delov v drami. To dejanje je pomembno tudi, ker se pokaže Komarjeva preobrazba iz napadalnega in zagrizenega liberalca v pobožnega in svetohlinškega podložnika novi – klerikalni – oblasti in s tem Cerkev. Za Jermana še odločilnejši del drame pa se zgodi v krčmi, kjer poskuša pridobiti na svojo stran še druge ljudi, ki pa se izkažejo za zaprte in zaslepljene, saj njegove ideje sprejmejo z negotovostjo, obračajo vse njegove besede proti njemu in se nad njim celo fizično znesejo. Ta dogodek predstavlja Jermanov zlom in trenutek, ko obupa nad izpeljavo svojih idej. Temu sledi pogovor s Kalandrom, ki je preprost in robusten kovač, za Jermanove ideje pa zelo zagret. Pogovor je pomemben, ker Kalandar zlomljenemu Jermanu zagotovi, da bo njegove ambicije peljal dalje in ne bo obupal. Tako ni bil ves trud zaman, ampak konec drame pomeni nov začetek.

Za osrednja dramska lika priznavamo učitelja Jermana in župnika – ta je predstavnik oblasti. Jerman je svobodomiseln, željan napredka in neopredeljen na tedanjih volitvah. Misli, da nobena od osrednjih dveh strank, liberalna in klerikalna, ne bo prinesla napredka, višjih plač učiteljem ali možnosti, da bi izobraženci duhovno obogatili razmišljanje takratnega meščanstva in kmečkega sloja prebivalstva. Ob spremembi oblasti, ki podpira Cerkev, se ji ne pokori, ampak ostane pri svojih načelih. Ker je nagle jeze, župniku ni treba veliko govoriti, pa med njima že pride do konflikta, saj mu Jerman očita: »Razumel sem, še preden ste rekli in še preden ste me klicali pred ta tribunal.« Nestrinjanje med njima bi lahko posplošili na konflikt med oblastjo in posameznikom oziroma med legalnim in legitimnim. Župnik pričakuje pokornost učiteljev in se trudi Jermanu prikazati posledice, če se oblasti ne pokori. Skuša mu preprečiti zasnovo izobraževalnega društva, saj se ozaveščene ljudi težje obvladuje. V danem dialogu najprej poskuša Jermana pregovoriti z lepimi besedami, ker pa ga ta ne posluša, se njegov nastop zaostrojuje. Rahlo jezen župnik poudari: »Slišali ste, da sem govoril z vso tisto milosrčnostjo, ki se kristjanom spodobi; ali spodobi se kristjanom tudi strogost v boju za vero in vernike.« S tem nakazuje, da bo šel prek vsega za uveljavitev svojega poslanstva. Konflikt, ki se razvije v tem dejanju, traja skoraj do konca drame, ko je Jerman prisiljen v odhod na Goličavo, zakotno vas, kjer ne bo imel

možnosti za napredek in razvoj. Preden odide, mu župnik pove, da razume njegovo prizadevanje, a ga zaradi svojega položaja ne more podpirati. Nestrinjanje med njima uplahni, a ne javno. Jerman se bori proti oblasti, saj noče biti »hlapec« in k temu spodbuja tudi druge. Svoj cilj skuša doseči z ustanovitvijo izobraževalnega društva. Je značilen »cankarjanski junak«, saj skuša udejanjiti svoja moralna načela, ki pa jim oblast nasprotuje. Ni tragična oseba v klasičnem pomenu besede, saj mu župnik ne prizna javno, da spoštuje njegovo pokončnost, pa tudi z njegovo mislijo na smrt ali odhodom na Goličavo njegova ideja ne zamre, saj jo bo naprej peljal Kalandar, ki ima tudi tiste sposobnosti voditelja, ki Jermanu manjkajo. Družba na njegovo naprednost ni bila pripravljena in ga ni sprejemala, zato se je zlomil in propadel. Kot junaka pa ga lahko označimo prav zaradi njegovega prizadevanja za višje dobro in upiranja nenačelnosti.

Jermanove ideje so bile napredne, Kalandar pa jih je združil z očitno sposobnostjo za vodenje, zato bi današnji čas potreboval voditelja, ki bi bil podoben Kalandru. V sodobnem času bi težko vodil množico en sam voditelj oziroma junak, zato ta pojem razumemo drugače. Junak je lahko vsak, ki v svojo vizijo vključuje skrb za bližnjega, okolje, živali, je napreden, a kljub temu ohranja tradicionalne vrednote, ki so v času hitrega napredka izgubile svoj pomen. Zaradi popleve mnenj, informacij in svobode izražanja je težko slediti eni osebi, ki mora biti za svoj uspeh prepričljiva in imeti izrazite voditeljske sposobnosti. Te izraža v govoru, z gestami in jih utemeljuje s svojimi dejanji. Za premik sodobnega človeka so potrebne pronicljive in utemeljene ideje.

Družbeni problemi niso stvar posameznika, ampak skupnosti. Kljub pobudi manjšine je za njihovo razrešitev potrebna večina. Jerman v drami ozmerja sovaščane, da so rojeni za hlapce. Cankar je hotel s tem pokritizirati predvsem takratne, oblasti sledeče izobražence, ki bi morali biti nosilci napredka. Kljub temu imamo njegovo dramo za brezčasno, saj bi se lahko danes prav lahko označili za hlapce, ki ne mislijo s svojo glavo, ampak nam vrednote narekujejo mediji, ki so podrejeni oblasti. Družba nima posluha za male ljudi in ne sprejema »junakov«, ki bi jo lahko popeljali v boljše čase. Napredek je zašel v drugo skrajnost, predaleč, zato se bo treba vrniti k moralnim vrednotam in posluhom za soljudi in naravo, saj je to potrebno za nadaljnji obstoj.

KAJ NAM JE DALA LATINŠČINA?

Dijaki 4. letnika, ki letos zaključujejo svoje triletno spoznavanje latinskega jezika in antične kulture, so v duhu rdeče misli bližajoče se zaključne prireditve o vrednotah, ki so si jih pridobili in jih razvijali v času svojega šolanja, razmišljali, v čem se skriva vrednost učenja latinščine – jezika, ki je za marsikoga mrtev, neuporaben in zato tudi povsem nezanimiv. Toda kljub splošno prevladujočemu mnenju o nekoristnosti latinskega jezika dijaki sami ugotavljajo, da se znanje tega starodavnega jezika na dolgi rok vendarle obrestuje. Tukaj je nekaj njihovih misli ...

Latinščina mi je dala veliko. V pomoč mi je, ko ne razumem kakšnih strokovnih besed in si jih iz latinskih glagolov poskušam definirati. Ker veliko jezikov črpa iz nje, velikokrat razumem različne jezike. Pomeni mi tudi sprostitve, zabavo, naučila pa me je še precej novega o zgodovini in osebnostih Rima. (Sara Stopar)

Latinščina je vame vtisnila predvsem nekatere latinske besede in slovnične konstrukcije ter mi s tem pomagala pri »razvozavljanju« besednih zvez in uporabi slovničnih oblik – tudi v slovenščini. Ob učenju tujih jezikov in tudi ob preučevanju maternega ugotoviš, kako velik vpliv je imela nanje latinščina. Tako je včasih zabavno opazovati koga, ki boljši v besedo tujega izvora, in poznati njen pomen, ki je *vendar jasen*, saj je sestavljena iz tistega latinskega glagola in onega predloga. (Aleks Birsa Jogan)

Latinščina nam je dala vpogled v življenje v obdobju Rima. Predvsem pa nam je kljub na trenutke mučnemu učenju slovnice dala nek nov pogled na različne, znane in manj znane slovnične oblike in njihovo uporabo. (Jan Nabergoj)

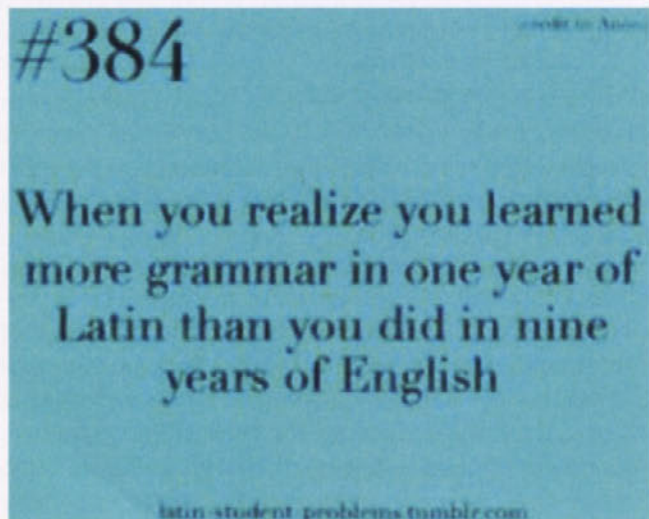
Latinščina mi je razširila splošno znanje o jezikih in omogočila, da razumem izvor in pomen strokovnih terminov in besed v drugih jezikih. (Erik Mrevlje)

Latinščina je med drugim zaznamovala moj način izražanja v slovenščini. Pri pisanju, pa tudi govorjenju, priložnostno uporabljam nekatere besede, katerih obstoj mi je bil pred tem neznan, predvsem pa se rad po novem poslužujem uporabe konstrukcij in trpnika. Pri spoznavanju rimske kulture in civilizacije mi je bil omogočen celosten pogled na Rim, saj smo s spoznavanjem razvoja države, osebnosti in načina življenja zelo slikovito spoznali Rimljane. (Jure Ferletič)

Pri latinščini sem lahko preko branja besedil v izvirnem jeziku spoznala antično kulturo, umetnost in običaje. Latinska slovnica mi je dala tudi odlično podlago za nadaljnje učenje tujih (predvsem romanskih) jezikov. (Vesna Bregar)

Latinščino dojemam kot neko povezavo med naravoslovnim in družboslovnim področjem – je jezik, a zelo logično sestavljen oziroma vsaj tako predstavljen dijakom. Na ta način je zanimiv tudi za dijake, ki se sicer nagibajo bolj k naravoslovju. Znanje latinščine velikokrat uporabim za povezovanje s slovnico pri angleščini, ki mi je tako bolj razumljiva, pomaga mi pri razumevanju tujk ali pa izrazov, ki jih uporabljamo v vsakdanjem življenju in niti ne vemo, da pravzaprav izvirajo iz latinščine. In še za šalo: če se učiš latinščine, znaš nekaj, kar ima večina ljudi za nekaj zelo težkega, in tako te hitro označijo za pametnega. (Monika Krapež)

Polonca Zupančič

KVIZ 1

Obkroži pravilen odgovor in v geslo vstavi črko pred njim. Dobil-a boš pogovor rimskega govornika Cicerona.

1. Pigmalion je bil ...
H - kipar
A - pesnik
C - zgodovinar
2. Kdo sta slavna zaljubljenca, ki sta sprožila vojno med Grki in Trojanci?
R - Narcis in Eho
I - Paris in Helena
S - Odisej in Penelopa
3. Boginja lova, gozdov in živali je bila ...
S - Junona
L - Minerva
V - Diana
4. Katerega leta se je začelo obdobje cesarstva v Rimu?
T - 14 po Kr.
O - 476 po Kr.
M - 27 pr. Kr.
5. Koliko imen so imeli rimski sužnji?
J - Imena niso imeli.
O - Imeli so eno (svoje) ime.
N - Imeli so dve imeni (svoje in gospodarjevo).
6. Tradicionalna letnica ustanovitve Rima je ...
G - 24. april 753 pr. Kr.
T - 19. april 745 po Kr.
R - 21. april 753 pr. Kr.
7. Kaj od naštetega velja za Eskulapa?
P - Zdravnik, sin boga Apolona, prepoznaven po meču.
Z - Zdravnik, sin boga Pozejdona, prepoznaven po palici in levu.
I - Zdravnik, sin boga Apolona, prepoznaven po palici in kači.
8. Kaj velja za rimsko boginjo Junono?
E - V Grčiji poznana kot Hera, zavetnica poljedelstva.
T - V Grčiji poznana kot Venera, zavetnica lepote in ljubezni.
A - V Grčiji poznana kot Hera, zavetnica poroke in zakona.
9. Kdaj so ubili Julija Cezarja?
D - Na dan februarskih id.
V - Na dan marčevskih id.
Y - Na dan aprilskih id.
10. Katerega leta je propadlo vzhodno rimsko cesarstvo?
I - 1453
O - 1452
Z - 1463
11. Kaj je poročena Rimljanka naredila na svojo prvo poročno noč?
T - Svoje igrače je darovala hišnim bogovom.
U - Spoznala je družino svojega moža.
V - Prvič ni prespala doma.
12. Kakšen je pomen palice polboga zdravilstva?
A - Moč, modrost, avtoriteta.
W - Starost, bogastvo, zapuščina.
Z - Bogastvo, moč, avtoriteta.
13. Kako je potekalo obvezno šolanje rimskih otrok?
S - Dečki in deklice so se šolali od 7. do 12. leta.
E - Dečki so se šolali od 7. do 18. leta, deklice pa od 7. do 12.
R - Dečki so se šolali od 7. do 18. leta, deklice pa se niso šolale.
14. Rimska legija je temeljila na obredih ...
A - vedeževanja.
L - meditiranja.
M - recitiranja določenega obrazca.
15. Kako je bilo ime pesniku, ki je napisal *Metamorfoze*?
A - Ovidij
D - Horacij
M - Homer
16. Kako so Rimljani imenovali 13. oz. 15. dan v mesecu?
F - None
H - Kalende
G - Ide
17. Čigav sin je Kupid v rimski mitologiji?
I - Venere in Marsa
K - Afrodite in Aresa
L - Venere in Jupitra
18. Kaj od naštetega so Rimljani prevzeli od Etruščanov (toga, prerokovanje iz drobovine, religijo)?
G - togo in religijo
S - vse od naštetega
J - prerokovanje iz drobovine in religijo
19. Kako so Rimljani imenovali Kartažane?
A - PHOINIKES
S - KN'NY
T - POENI
20. Kako se je imenoval učitelj v osnovni šoli?
B - PAIDAGOGOS
R - MAGISTER LUDI
I - GRAMMATICUS
21. Kaj označuje izraz MITRIDATIJ?
A - Mešanico strupov, ki naj bi višali odpornost.
G - Poseben postopek pridobivanja škrlata.
P - Homerjevo delo.

GESLO: _ _ _ _ _

KVIZ 2

Črke pred pravilnimi odgovori predstavljajo slaven rimski pregovor.

1. Kdo izmed navedenih ni eden izmed kartažanskih bogov?
C) Tanit
L) El
S) Ares
2. Kako se ni imenovala ena izmed razvojnih dob človeštva?
A) zlata
B) srebrna
I) lesena
3. Obkroži boga, ki ni bil rimski zaščitnik ljubezni.
A) Venera
B) Amor
L) Afrodita
4. Kateri izmed naštetih ni eden izmed rimskih gričev?
A) Eskvilin
E) Kviminal
F) Viminal
5. Kateri vojskovodja ni sodeloval v 2. punski vojni?
A) Hanibal
N) Scipion Mlajši
O) Scipion Starejši
6. Obkroži boginjo spomina.
T) Mnemosina
G) Melpomena
K) Mnema
7. Kdo ni sodeloval v trojanski vojni?
A) Hektor
B) Paris
I) Narcis
8. V družino satemskih jezikov ne spada ...
A) albanščina
U) islandščina
V) litovščina
9. Obkroži zgodbo, ki ne spada v *Metamorfoze*.
A) O Pigmalionu
B) Orfej in Evridika
M) O trojanskem konju
10. Med rimske hišne bogove ne spadajo ...
A) Lari
B) Mani
E) Ksari
11. Katera oseba ni nastopila na dan, ko so Grki postavili trojanskega konja pred njihova vrata?
A) Laokoont
B) Timetes
S) Kreont
12. Katera muza nima za svoj atribut lire?
A) Terpsihora
T) Kaliopa
J) Erato
13. Zgodba o ljubezenskem paru, ki se ne konča srečno, je ...
A) Narcis in Eho
B) Pigmalion in Galateja
C) Penelopa in Odisej
14. Kateri naziv se ni uporabljal za Gaja Oktavijana?
U) Pius
V) Caesar
W) Augustus
15. Kateri mesec ni pri Rimljanih nikoli veljal za začetek leta?
A) januar
R) december
S) marec
16. Kdo v svojih delih ni omenjal dob človeštva?
D) Heziod
E) Homer
F) Ovidij
17. Obkroži osebo, ki ne sodi med sedmerico kraljev Rima.
T) Servij Tulij
U) Ank Superbus
F) Ank Marcij
18. Katera ni bila ena izmed nalog žena v Rimu?
K) skrb za gospodinjstvo
L) sodelovanje pri religiji
M) delovanje v senatu

GESLO:

KRIŽANKA – KJE VSE SE SKRIVA LATINŠČINA

K spodaj navedenim besedam oziroma opisom pojmov poišči ustrezen izraz, ki ima svoj izvor v latinščini. Črke na označenih poljih bodo tvorile znan latinski izrek.

NAVPIČNO:

- 2_RISBA, SLIKA KOT DODATEK V KNJIGI
- 3_ORGANOM OBLASTI NAMENJENA PISNA IZJAVA ZA UREDITEV NEKE SPLOŠNE ZADEVE
- 4_PREDNOST, NEKAJ ČEMUR DAJEMO PREDNOST
- 5_POMANJKANJE STRPNOSTI, RAZUMEVANJA, NESTRPNOST
- 7_PRIDOBITEV ENAKOVREDNEGA POLOŽAJA
- 9_KMETIJSTVO
- 11_RODNOST
- 12_POSREDOVANJE, STIK
- 14_RAZLIČICA
- 15_KROGLA, KI V POMANJŠANEM MERILU PREDSTAVLJA ZEMLJO
- 16_STRNJENA SKUPINA STAVB
- 19_PROTI (KRATICA JE VS.)
- 22_DRUŽBENOEKONOMSKA IN POLITIČNA SAMOUPRAVNA SKUPNOST, KOT ENOTA SOCIALISTIČNE DRUŽBE (ZNANA PARIŠKA _____)

#1840

credit to Anon

Latin isn't dead,
it's just Roman around

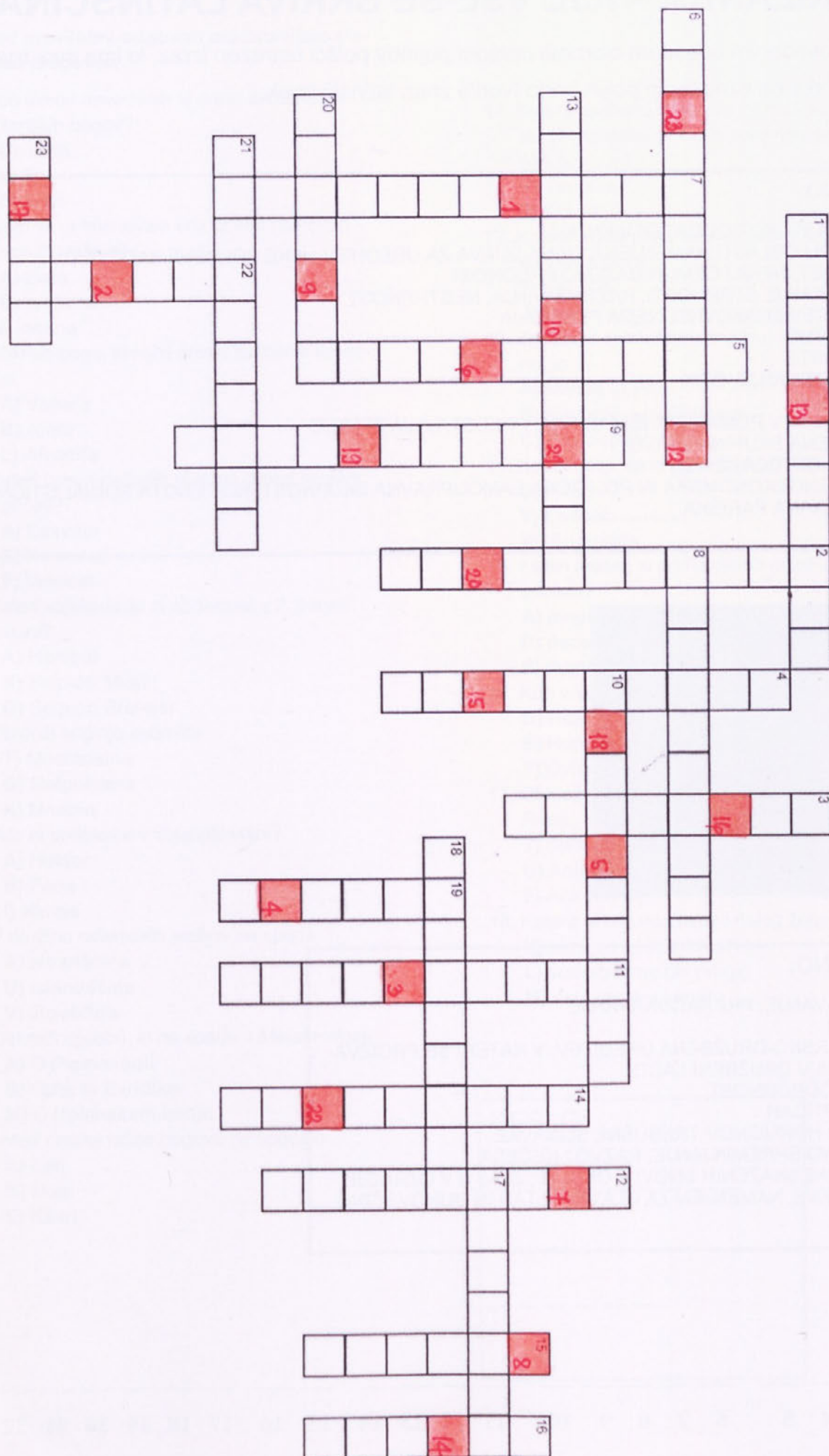
latin-student-problems.tumblr.com

VODORAVNO:

- 1_IZRAČUNAVANJE, PRERAČUNAVANJE
- 6_NAJSTNIKI
- 8_GOSPODARSKO-DRUŽBENA UREDITEV, V KATERI SE PROIZVAJĀ SREDSTVA V DRUŽBENI LASTI
- 10_ODPOR, ODPORNOST
- 13_VEDA O PTICAH
- 17_EDEN OD HORMONOV TREBUŠNE SLINAVKE
- 18_POSTOPNO SPREMINJANJE, RAZVOJ NEČESA
- 20_IZPUST ONESNAŽENIH SNOVI V OKOLJE, ZLASTI V OZRAČJE
- 21_DEL CERKVE, NAMENJEN ZA GLAVNI OLTAR IN DUHOVŠČINO
- 23_MESTEN

GESLO:

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23

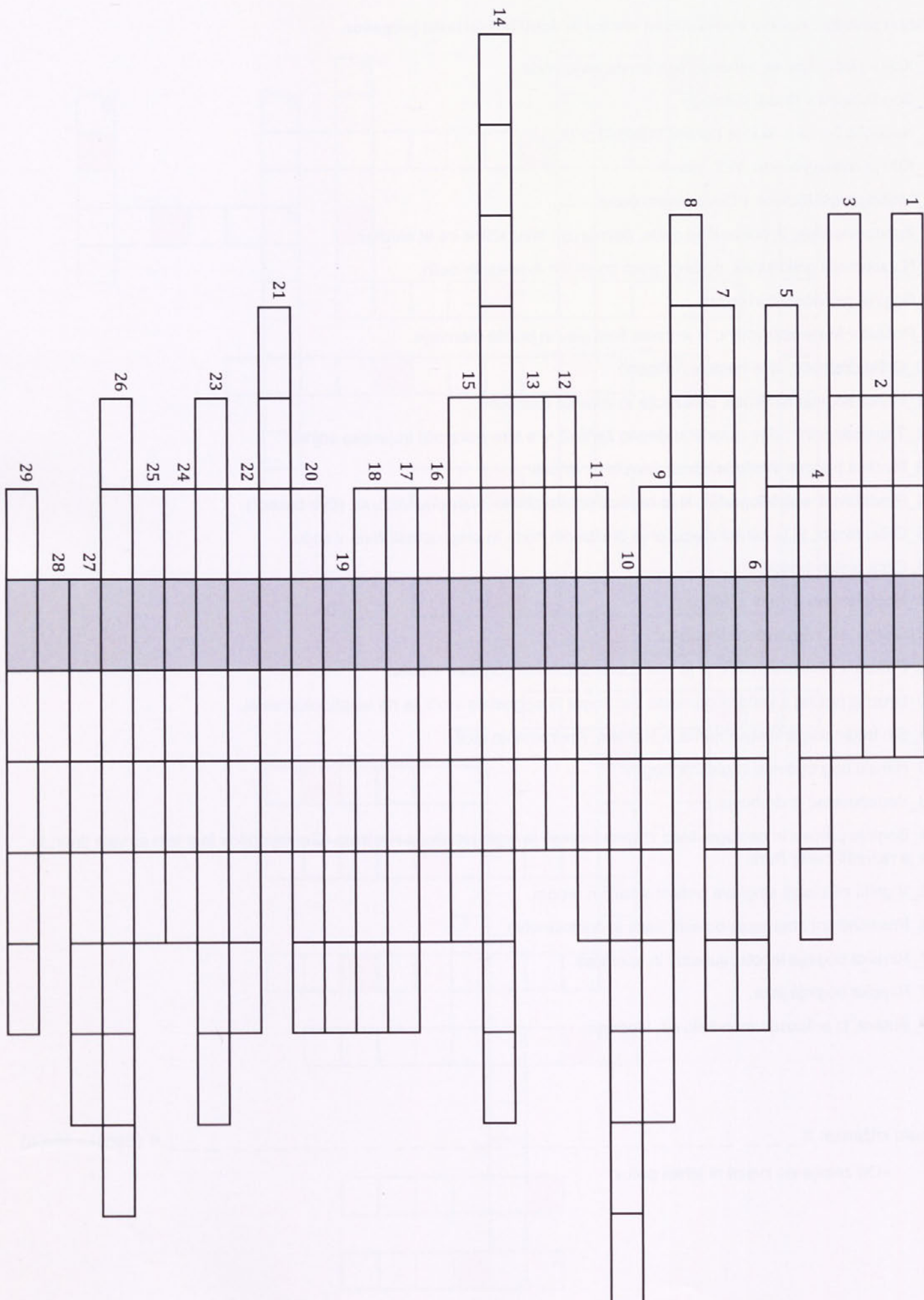
KRIŽANKA O ANTIKI

Vstavi pravilne rešitve v posamezne vrstice in dobil boš latinski pregovor.

- 1_Kraj v Grčiji, kjer se nahajajo znamenita levja vrata.
- 2_Bog ljubezni v rimski mitologiji.
- 3_Najlepša ženska, ki jo je ugrabil trojanski princ.
- 4_Kdo je izrekel: »Veni. Vidi. Vici«?
- 5_Najbogatejši Rimljan v Cezarjevem času.
- 6_Zgodovinopisec iz poklasične dobe, poznan po reku »Sine ira et studio«.
- 7_Najslavnejši grški junak, polbog, znan po svojih dvanajstih delih.
- 8_Boginja pravičnosti in reda.
- 9_Pošast v Mesenski votlini, ki je imela šest glav in je žrla mornarje.
- 10_Grški dramatik, ki je napisal Antigono.
- 11_Grška boginja modrosti, civilizacije in vojaške discipline.
- 12_Trojanski princ, ki je ukradel najlepšo žensko in s tem povzročil trojansko vojno.
- 13_Rimska boginja svetlobe, živali, lova in plodnosti.
- 14_Predstavnik epistolografije, ki je napisal slovito pismo o izbruhu Vezuva. (dve besedi)
- 15_Grški filozof, ki je zaradi zavračanja družbenih norm in preprostosti živel v sodu.
- 16_Gora grških bogov.
- 17_Homerjev ep o vojni s Trojo.
- 18_Oseba, ki živi po vzoru Diogena.
- 19_Pošast v Mesenski ožini, ki je bila upodobljena kot poguben vrtnec.
- 20_Grozna pošast s kačami namesto las; kogar je pogledala v oči, je na mestu okamenel.
- 21_Sin trojanskega kralja Priama in Hekabe, Andromahin mož.
- 22_Rimski bog trgovine in glasnik bogov.
- 23_Vedeževalec iz drobovja.
- 24_Boginja prepira in nesloge. Med zbrane boginje je vrgla jabolko z napisom »Za najlepšo« in s tem izzvala spor, ki ga je razrešil pastir Paris.
- 25_V grški mitologiji stoglava pošast s kačjim repom.
- 26_Predmeti kot znamenje oblasti, časti in dostojanstva.
- 27_Rimska boginja lepote, ljubezni in spolnosti.
- 28_Rimska boginja jeze.
- 29_Butara, ki prikazuje avtoriteto oz. vladanje.

Geslo križanke: » _____ .« (Seneka Mlajši)

»Od zemlje do zvezd ni lahke poti.«

POSLOVILNO PISMO »NEKEGA« UREDNIKA

Drage »iskrice« in vsi, ki berete to, že pet desetletij izhajajoče glasilo!

Spet se poslavljam in morda bom spet jokal ali pa sem se v gimnazijskih letih naučil vsaj to, da je potrebno kdaj kakšno solzo zadržati zase. Pa ne zato, da bi navzven kazal svojo trdnost, temveč da bi tudi v trenutkih nemira in zmedenosti skušal poiskati to, kar požene, čeprav človeka ne malo stiska pri srcu, ko ve, da se eno obdobje končuje, in zre proti drugemu, ki je neznano in bo prineslo nove izzive, spoznanja, nasmehe in bolečine. Morda ravno nevednost tako skrbi, saj je neotipljiva in človeka, ki mnogo razmišlja, zaposluje, še preden se zgodi. A preden zapadem v razpravo o bivanju, kratek pogled nazaj.

Skoraj se že oziram proti lični ustanovi, ki stoji sredi vipavskih polj in v orbito izstreljuje nadobudne mladeniče in mladenke. Če bi le vedeli, kakšni smo bili pred štirimi leti, in če bi le vedel, kakšen sem bil – čeprav pri svojih devetnajstih letih zveni smešno: mlad in neumen – ko sem skorajda po nesreči, nekako slučajno, prevzel vodenje Isker. Tistega junija jih pač še nihče ni oblikoval, gradiva pa je bilo dovolj, da sem se po nenačrtovanem razgovoru s profesorico Tatjano usedel za računalnik, tam prebil popoldne, večer in še eno dopoldne in za silo spravil v red drugo številko sedeminštiridesetega letnika. In potem sem bil okronan za urednika. In sem bil urednik. Najbrž nekoliko siten, vihrav in nič kaj potrpežljiv (Poboljšati se hočem!), a s krasnimi novinarji, uredniškim odborom in mentorico smo sestavljali in tiskali Iskre ter zanje celo pobirali prostovoljni prispevek (kakšen bistroumen nesmisel). Tako zavzeto smo jih pisali in sestavljali, da sem se predlanskega julija udeležil celo krožka v računalniški učilnici, na katerem smo dokončali dva tedna prej izdano glasilo. :)

Ampak saj veste, da mi (nam) ni bilo hudega. Na sestankih smo lahko vedno jamrali nad življenjem, za kar smo v zamenj dobili življenjski nasvet, se pogosto posladkali s truflji (včasih odtujili kakšno škatlo), obiskali Štanjel in doživeli pršutarino, občutili Trst in znava in znova nabirali rumene novice. In končno – letos sem dočakal petdeseti letnik Isker in se, sicer ne več v uredniški vlogi, udeležil prireditve ob tej priložnosti. „Aleks bo prišel na Iskre, če bo predelal vso snov za maturo iz sociologije, ki jo piše naslednji dan.“ „Aleks ne bi v nobenem primeru zamudil Isker!“ (prim. M&A) Ne sprašujte se, kaj pomenita oznaki v oklepaju, pri VIK-u ste se namreč učili, kako se citira Sveto pismo, drugi del pa sta kratici avtorjev pogovora. Skratka, avtor druge replike, kako presneto prav si imel! ;) Prišel bi še enkrat, čeprav sem kot ponavadi odšel zadnji. :) In seveda so me na tej prireditvi *obesili na kljuko* in me kot bivšega urednika povabili pred mikrofonom, da kaj povem. – No pa naj bo. In kaj potem izdavam? Da so bile Iskre čudovita izkušnja in da smo z nekaterimi kolegi morda prav zaradi tega krožka ostali prijatelji. In prav v trenutkih, ko se nekaj končuje in nekaj neznanega začenja, so tovrstna dejstva tako pomembna. Nekaj namreč mora ostati – nič ni v minljivem svetu minljivega, če obstajajo ljudje in to, kar z njimi in zanje nosiš s seboj. Mogoče se človek zato nauči kakšno solzo zadržati zase, tako da jo skuša komu podariti ali jo v novi obliki zapisati na papir. Le da ta novi papir ne joče, kot da bo jutri konec sveta, temveč čisto pretanjeno in z zavedanjem, kaj je vredno. Morda je človek zato pogostejše srečen.

Srečen ali nesrečen, iskriv ali votel sem prišel do še nekega cilja in zato pišem te besede slovesa, ki jim pravimo poslovilno pismo. Zagotovo pa to pismo ne predstavlja slovesa od spominov in vsega, kar so tudi Iskre in iskrivi ljudje vame zapisali in me naučili. Zato obljubim, da bom Iskre še naprej bral, zanje namenil prostovoljni prispevek in se udeleževal dogodkov, povezanih z njihovimi obletnicami. Saj bom ob stoti obletnici povabljen na Naš večer, mar ne?

Z lepimi pozdravi mladim in starim iskricam voščim Iskram vse najboljše!

Aleks Birska Jogan, 4. b

Naš večer: ISKRIVIH PETDESET

Novice, literarni prispevki, reportaže, kolumne, intervjuji; vse to so Iskre, naše šolsko glasilo. Njihovo potovanje se je začelo v šolskem letu 1968/69 pod taktirko dijakov in mentorjev takratne Srednje verske šole. V letošnjem šolskem letu torej obeležujemo petdeseto obletnico izhajanja. Ob tej priložnosti smo se »iskraši« poglobili v zgodovino glasila ter preiskali in prelistali starejše izvode. Ob tem smo spoznali delo nekdanjih urednikov in članov ter se odločili, da jih povabimo, da z nami delijo izkušnje iz časa svojega delovanja pri Iskrah. Zbrali smo se v torek, 29. 4. 2018, v avditoriju Škofijske gimnazije Vipava. Gostje so nam predstavili svoj način oblikovanja Isker in urednikovanja (od zbiranja prispevkov, organizacije do tiska in izdaje številke). Od generacije do generacije, od urednika do urednika ... sta se jim seveda spreminjali tako oblikovna kot tudi vsebinska podoba.

OD ZAČETKA ...

Beli dan so Iskre, kot že rečeno, zagledale v šolskem letu 68/69, in sicer januarja. Novo glasilo je kljub začetnim hibam in pomanjkljivostim v skromni zunanji podobi hotelo biti periodično izhajajoča publikacija z literarno vsebino. Samo glasilo je bilo prvenstveno namenjeno zavodski publiki, mesto naj bi nadalje našlo tudi v slovenskem cerkvenem okolju, lahko pa ga imamo tudi za prvi poskus dialoga ustanove s širšo slovensko javnostjo. Največje spremembe do danes so se zgodile v načinu tiskanja. Začetniki so glasila tiskali na ciklostil. Izvodi posamezne številke so zato toliko bolj unikatni. V prvih Iskrah so prevladovali literarni prispevki semeniščnikov – poezija in kratka proza. Avtorji so bili največkrat navedeni anonimno ali pa s psevdonimom. Preden se je razvila spletna pošta, so svoje prispevke puščali v za to namenjenemu nabiralniku.

Iskre so bile ves čas povezane z življenjem v gimnaziji. Želja je bila, da bi bilo glasilo na čim višji literarni ravni, da bi vsebovalo dobro poezijo in krajšo prozo. V šolskem letu 90/91 so izšle zadnje Iskre, ki so bile povsem semeniške. Takrat se je začelo obdobje, ko so iskre začele izhajati kot glasilo Škofijske gimnazije Vipava.

NAMEN ISKER

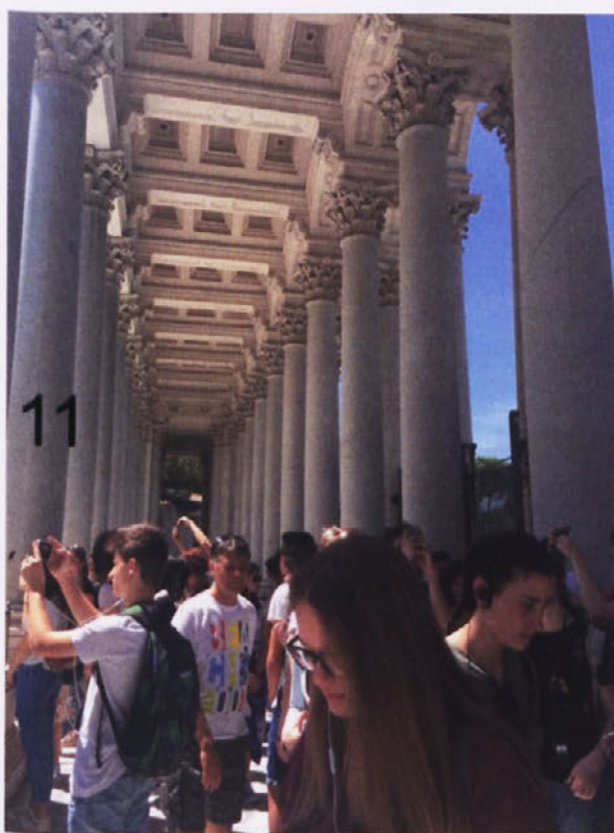
Prvotni namen gimnazijskega glasila je bil informiranje o dogodkih, vrednotenje ..., za sodelujoče pa (tudi danes) nabi- ranje izkušenj, ki nam bodo zagotovo prišle prav v življenju. Kaj pa literarni prispevki? V najtežjih trenutkih vsak potre- buje nekaj, kar ga odreši skrbi in težav (no, mogoče nekaj, kar ga vsaj za kratek čas odvrne od nenehnega razmišljanja o problemu). Taka sprostitelj nam nudi uteho in preusmeritev pozornosti, odseva pa lahko v našem ustvarjanju. Tako namreč deluje literatura. Ne le pesniki in pisatelji, vsi mi lahko skozi izrazimo svoje misli, jih zlijemo na papir, se jih morda znebimo ali pa o njih sploh začnemo razmišljati. Pomenijo nam spremembo ali pa vsaj željo po njej. Če pa po- gledamo na druge vrste, bolj novinarsko oblikovanih člankov (novic, intervjujev, poročil ...), vidimo, da potrebujemo za- nje drugačne veščine. Za zbiranje podatkov moramo biti radovedni, vedoželjni in pogumni. Učimo se kritičnega razmiš- ljanja, prepoznavanja vplivov na nek dogodek in predvsem preoblikovanja misli v smiselne stavke na papir. Ko je čla- nek napisan, se individualni del konča. Zdaj je treba kamenčke v mozaiku postaviti skupaj, jih razvrstiti in iz njih ustvariti smiselno celoto. Za to so potrebni dobra komunikacija in organizacija, predvsem pa čas. Ko je produkt dela na mizi, je ves trud poplačan. Takrat vemo, da smo naredili nekaj dobrega. Ključen je občutek soodgovornosti, pripadnosti in po- mena lastne vloge za skupnost. S kvalitetnim končnim izdelkom, prizadevanjem in doslednostjo vplivamo na mlajše rodove, tako kot so naši predhodniki vplivali na nas. *Veliko stvari se je spremenilo, nekaj pa ostaja. Pisci, novinarji in uredniki so zlato za revijo in pravkar natisnjena, topla in s svežim vonjem obdana, je zlato zanje. Iskre svojo iskrico no- sijo naprej in upamo, da ta nikoli ne ugasne. Še na mnoga leta, Iskre!*

- 1 – skupinske pustne maske, pust 2018
- 2 – Pri pouku VIK-a smo imeli na obisku Blaža Jezerška, ki predaval o islamu
- 3 — Pri zgodovini je dijakom predaval Stanko Sivec (na fotografiji s prof. Vidmarjem)
- 4 – Predaja ključa in sežig sveka 2018
- 5 — Ob proslavi za obeležitev kulturnega dne smo gostili Vojka Gašperuta, slikarja z usti
- 6 — Izmenjava Vipava — Ibbenbüren
- 7 — Kviz, ki so ga za dijake prvega in drugega letnika pripravile dijakinje, ambasadorke Evropskega parlamenta
- 8 — Dijaška skupnost 2018
- 9 — Pevski zbor ŠGV na zaključni prireditvi zborov
- 10 — Razredni piknik 3. a v Budanjah
- 11 — Drugi letnik na ekskurziji v Rimu

IZJEMNI DOSEŽKI 2017/2018

Škofijci so se tudi v letošnjem šolskem letu udeleževali in izkazali na različnih tekmovanjih.

Na državnem tekmovanju v logiki sta **zlato priznanje** osvojila **Matej Kompara**, 2. a in **Terezija Krečič**, 3.b, srebrno pa **Hana Valič**, 1. a, **Zala Gruntar**, 1. c, **Jurij Grohar**, 2. b, **Ana Vidmar**, 2. b, **Patrik Mikuž**, 4. a, in **Mojca Rijavec**, 4. c.

Na državnem tekmovanju iz razvedrilne matematike so **zlato priznanje** dosegli: **Hana Valič**, 1. a (2. mesto v državi), **Matej Kompara**, 2. a (8. mesto) in **Terezija Krečič**, 3.b (10. mesto); **srebrno** pa **Zala Bratina**, 1. b; **Mojca Kompara**, 2. c, in **Maja Križnič**, 4. b.

Na državnem tekmovanju v znanju o sladkorni bolezni so **Tinkara Božič**, 3. a, **Špela Polanc**, 3. b in **Nika Uršič**, 1. a osvojile **zlato priznanje**.

Na državnem tekmovanju v znanju nemščine je **Miha Sever**, 3. b, prejel **zlato priznanje**, na državnem tekmovanju iz angleščine pa **Lucija Pišot**, 3. a, **srebrno**.

Na državnem tekmovanju za Cankarjevo priznanje sta **zlati priznanji** dosegla **Ema Batagelj**, 2. c, in **Aleks Birska Jogan**, 4. b, ki je bil drugi v državi. **Tia Marc** in **Nika Uršič** iz 1. a ter **Mirjam Smrdelj**, 4. c, pa so prejele **srebrno priznanje**.

Na državnem tekmovanju v biologiji so osvojili **zlato priznanje** **Nika Uršič**, 1. a, **srebrno** pa **Zala Gruntar**, 1. c, **Lucija Daolio**, 2. b, **Zala Glavač**, 2. b, in **Sergej Praček**, 4. c.

Na državnem tekmovanju v zgodovini je **Jure Ferletič**, 4. a, osvojil **zlato priznanje**.

Na državnem tekmovanju v geografiji je **Jure Ferletič**, 4. a, osvojil **zlato priznanje**. **Tia Marc**, 1. a, in **Jurij Grohar**, 2. b, pa sta osvojila **srebrno priznanje**.

V finančni matematiki je bil **Luka Škodnik**, 4. a, drugi in **Andrej Kodrič**, 4. c, četrty v državi. Oba sta osvojila **zlato priznanje**. **Maja Kobal**, 3. a, in **Mirjam Smrdelj**, 4. c, sta na istem tekmovanju dosegli **srebrno priznanje**.

Na državnem tekmovanju v kemiji je **Jurij Grohar**, 2. b, prejel **srebrno priznanje**.

Na državnem tekmovanju v matematiki so štirje dijaki prejeli **srebrno priznanje**, in sicer **Zala Bratina**, 1. a, **Matej Kompara**, 2. a, **Patrik Mikuž**, 4. a in **Rok Jurinčič**, 4. c.

Na 52. državnem tekmovanju mladih raziskovalcev sta **Rok Jurinčič** in **Patrik Mikuž** osvojila **zlati sovici (=priznanji)** za nalogo *Pitagorejske peterice*, **Maja Križnič** in **Lenart Žežlina** pa **srebrni sovici** za nalogo *Ali je pokončna piramida res pokončna? Neskladja v gimnazijskih učbenikih za matematiko*.

Polona Ušaj pa je za nalogo iz sociologije *Izseljevanje mladih Slovencev* prejela **srebrno sovico**.

Ženska atletska ekipa je na državnem tekmovanju dosegla **11. mesto**.

Na področnem atletskem posamičnem prvenstvu je **Petja Premrl** dosegla **2. mesto** v disciplini tek na 100m, **Nuša Žmak** pa **3. mesto** v isti disciplini. **Janez Medvešček** je v teku na 1000m dosegel **2. mesto**. Fantje so v štafeti dosegli **3. mesto**, dekleta pa **2. mesto** in nov šolski rekord.

Na državnem tekmovanju mladinskih pevskih zborov v je **Mešani mladinski pevski zbor ŠGV** dosegel **srebrno plaketo**.

Maja Kobal, 3. a

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Iskrene čestitke vsem dobitnikom priznanj!

Škofijska gimnazija Vipava

SKRE

Inv.št.
19217

Solsko glasilo
KNJIŽNICA
št. 2,

000000*192170

Škofijska gimnazija

Semenišče Vipava

19217

